Yarım Porsiyon !..

Yüzünüz çamaşır değildir.

beyaz sabun yerine
kremli
PURO
KULLANINIZ
PURO
GÜZELLİK VE
CAZİBENİZİ
ARTTIRIR

PURO
100 de 100 saftır

PLAJ

Karikatürleri

16 sahife

★

Baştanbaşa
4 renkli

ve parasız!.

AKBABA

Gelecek sayısı ile beraber sevgili okuyucularına hediye edecektir!.

Sahibi ve Başyazarı:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Teknik Sekreter:
İlhan SELÇUK

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER

Abone şartları:

Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş. Yabancı memleketlere: Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.

Sayısı: 50 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]

[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Basıldığı yer:
ŞAKA Matbaası

Telefon
21811

TURAL
öksürüğü keser!

Unun çoksa, çörek yap!
Yağın çoksa, börek yap!

Bugün kim diyebilir: yağım çok! Fakat artık arzu ettiğiniz kadar margarininiz olabilir, çünkü hem ucuzdur hem de onunla yapılan tatlı ve pastalarınız fevkalâde lezzetli olur. Ekmeğe ve sandviçlere de SANA'yı sürünüz: çocuklarınız tadına doyamıyacaklar. Bilhassa şunu unutmayınız: SANA'nın kalorisi boldur, çocuklarınız ve bizzat sizler için bir enerji kaynağı olan A ve D vitaminlerini ihtiva eder.

Gayet sıhhî şartlar altında, hiç el değmeden, otomatik bir tarzda yapılan SANA'nın imalinde yalnız sâf nebatî yağlar ve pastörize süt kullanılır. Bu da saflığı, tazeliği, hazım kolaylığı için bir garantidir

Al..ye..ve anla

Sana
kahvaltılık margarini

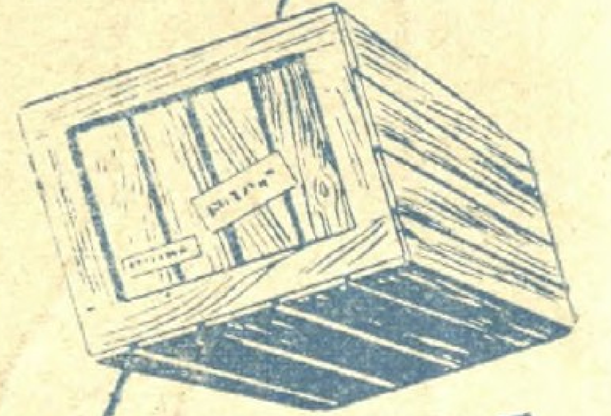

GRAFİKA
57-5-53

UNİLEVER-İŞ TÜRK LİMİTED ŞİRKETİ BAKIRKÖY-İSTANBUL

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI
KİNİNLİ
GRİPİN

4 SAAT ARA İLE
GÜNDE 3 ADET ALINABİLİR

GÖNDERDİĞİNİZ MAL

İLANCILIK
SİGORTA
EDİNİZ

PLAJ
Karikatürleri
16 sahife
★
Baştanbaşa
4 renkli
ve parasız!..
AKBABA
Gelecek sayısı ile beraber sevgili okuyucularına hediye edecektir!.

262

Akbaba

Sayı : 69 — Cilt : 3 — 9 TEMMUZ 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

Nasıl Seviyoruz

Erkeklerin kadınları nasıl sevmeğe başladıkları artık malûm: Eskiden ölesiye idi, şimdi öldüresiye!.. Kalem yerine bıçak, kelime yerine kurşun!..

Kadınların erkekleri nasıl sevdikleri de pek meçhul değil: Gönülleri şu mektep kaçğını, meteliksiz Hollywood züp pesinde... Akılları da şu para babası evvel zaman horozunda!..

Erkek kadını nasıl öldüresiye seviyorsa, kadın da erkeği hemen hemen öyle: Yiyesiye, içesiye ve yolasıya!

Ama, ben asıl buna, bu iki cinsin birbirine karşı beslediği yamyam sevgiye şaşmıyorum. Hani, daha bir kaç hafta evvel, nutuklarla, çığlıklarla, ahlar ve oflarla Beşyüzüncü Fetih Yılını kutladığımız İstanbul yok mu?.. Onu nasıl seviyoruz, işte asıl şaştığım şey bu!

Tören edebiyatı bir tarafa... Gelin, başbaşa verip, şu güzel şehri, devletçe, milletçe, hattâ İstanbulluca ne biçim sevdiğimizi bir inceliyelim:

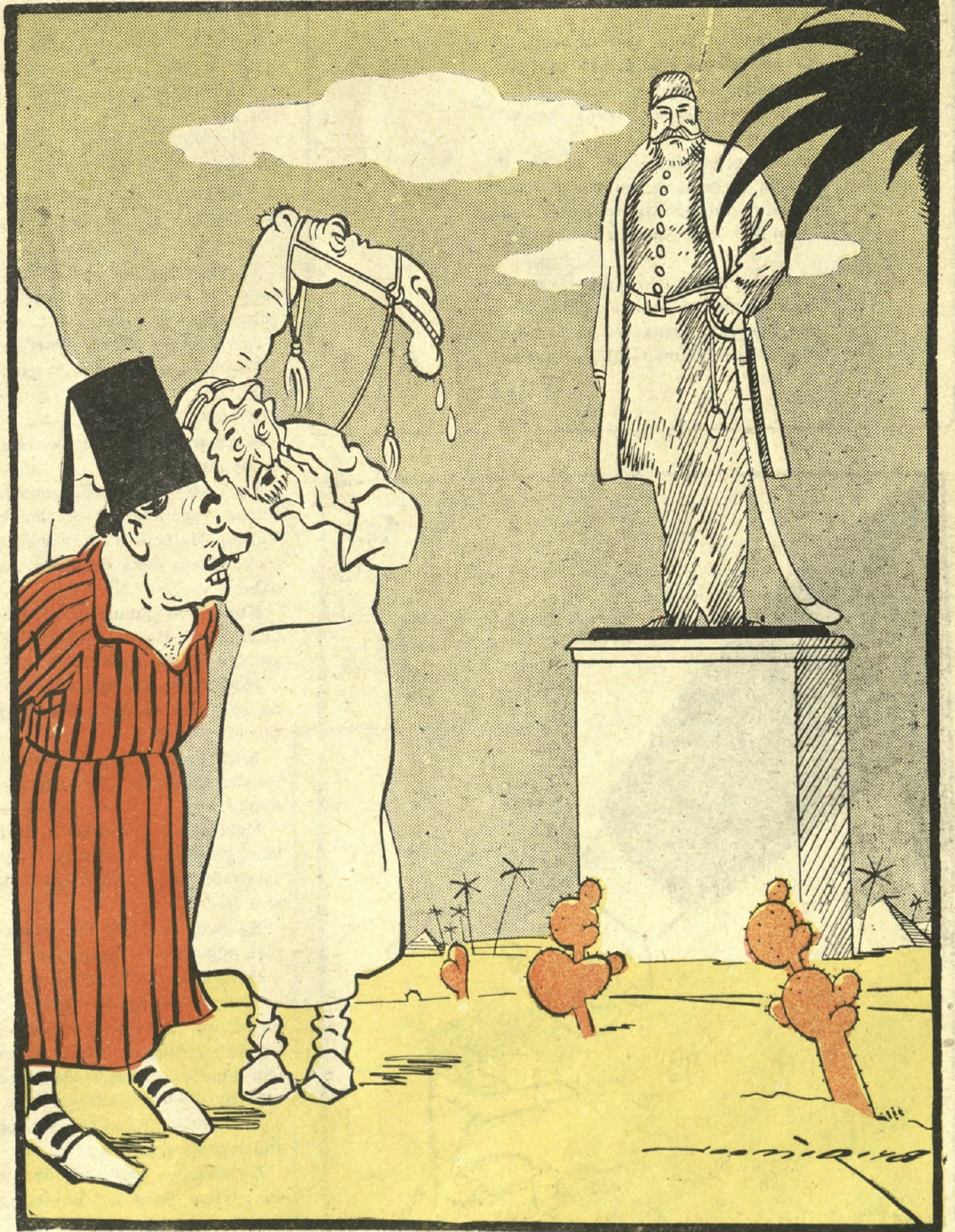
İmar, nam-ı diğer bayındırlık namına, Cumhuriyettenberi ne yaptık?. Boğaz kıyılarındaki tütün ve kömür depolarından başka?.. Meşrutiyetin yaktığı Çırağan sarayı bile hâlâ suların aynasında mermer iskeletini seyrediyor. Yenicami, Sultanahmedi, Süleymaniyeyi İstanbuldan kaldırınız. Geriye ne kalır, bilir misiniz? Gecekondu ile Arnavut kaldırımı!

Göksu, edebiyatta iki cümle ile üç mısradan ibaret artık... Kâğıthane ise, çingenelerin bile çadır kurmadığı bir bataklık!

Toprağı altın bahasına çıkan Bebek, koydaki ağaçlıklı bahçeyi kaybetmiş: şimdi, ezan sesiyle meyhane çalgısının karıştığı, etrafı kaldırımsız bir mezbele!

Vali konağı caddesindeki çocuk bahçesi, it güruhunun keyif çattığı bir açık hava umumhanesi!

Taksim gazinosu, belediye kontrolünün kapı deliğinden bile bakamadığı en âdi aşçı dükkânı!

— General Necip hanedanın heykellerini yıktıracakmış...
— Türkiyeden tecrübeli bir kaç Ticanî getirtseler bari!..

Sonra?..

Sonra, pek meşhur olan âb-u hevası var ama, bahsetme, önümdeki dibi yeşil yosunlu su şişesiyle suratıma konup kalkan karasinekler imkân vermiyor!

Güzel İstanbulun fahrî âşığı İstanbulluya gelince: tükrük hokkasına çevirdiğimiz kaldırımlar, kalfa zevkine bıraktığımız kaçak inşaat, sofra artıklarını döktüğümüz deniz kıyıları, bir kır yemeğine feda ettiğimiz çamlıklar, bu güzel şehri ne kadar sevdiğimizi ispata yetmez mi?

Güzel İstanbul, sana karşı olan sevgimizde, galiba zabıta vak'aları arasına giren aşklarımızdan farksız!

AKBABA

Bir Harf

Millet Partisi, nihayet ikiye bölündü: İleriler, geriler...

Profesör Vasfi Raşit Sevik, her zamanki sıcak gülüşiyle:

— Biz, dedi, Millet Partisinin baş harfini alıp yürüdük... Geri kalan onların olsun!

283

Nâme

Çok muhterem, çok aziz Başvekilim,
Lûtfen, şu mektubu okuyuverde
Gör ki bayram sonu niceymiş halim?
Düşmüşüm bir değil, bin türlü derde

Evde ne un kaldı, ne şeker, ne yağ.
Bir memur adamım: geçim yükü dağ,
Ölmez de çıkarsak 54 e sağ
Demirkırat nerde? gayri ben nerde?

Yıl oldu ev halkı tutarız oruç,
En asil gıdamız şalgamla havuç.
Elli tarihlidir giydiğim papuç,
Velhasıl sayarız hep ayni yerde.

Yüzüm çizgi çizgi sanki harita,
Gıram gıram girer mutfağa Vita,
Göğsüm tahtaperde, kollarım çıta,
Ayni hal var validede, pederde.

Yemedik kaç aydır çıktı da kiraz,
Kab-kacak pek mahzun bekleşir bu yaz
bir şey yap Başkanım, insaf et biraz,
Burnumun ucunda tütüyor zerde!

AFA

SOSYAL YARDIM!..

Makine

Daim ayni yerde resmini çektiren Bedia Muvahhit, değerli tiyatro sanatkârı, yine fotoğrafçısına gitmişti. Dert yandı:

— Neden bilmem, son resimlerim eskilerine pek benzemiyor...

Fotoğrafçı terbiyeli terbiyeli izah etti:

— Ne yaparsınız efendim. Yıllar geçtikçe bizim fotoğraf makinesi tabii eskiyor...

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

ONALTINCI FASIL

(Karagözle Hacivat, Millî Kalkınma Partisi idaresinden çıkıp hem yürür, hem konuşurlar.)

Karagöz — Hacivat, bu partilerde iş yok gibi geliyor bana! Hiç bir partiye girmesek olmuyor mu?

Hacivat — Olmaz, Karagöz, kaç defa söyledim olmaz!

Karagöz — Kaç defa söylersen söyle, bu partilerde iş yok, vesselâm!

Hacivat — Öyle deme, bu seferki seçimlerde Millet Partisinin çok şansı var, deniyor!

Karagöz — Millet Partisi dediğin, hani şu esir aldığımız parti değil mi?

Hacivat — Evet, o!

Karagöz — Sen ondan medet umuyorsun ha!

Hacivat — Ey, belli olmaz! Bakarsın seçimlerde kazanıverir. Vaktile Halkçıların kaybedip Demokratların kazanacağı belli miydi?.

Karagöz — Şunu, bunu bilmem! O Hikmet Bayur varken ben o partiye dünyada girmem!

Hacivat — Canım, ben de sana mutlaka girelim, demiyorum, dolaşıyoruz işte!

Karagöz — Daha ne kadar dolaşacağız Hacivat, iş Arap saçına döndü!

Hacivat — Şimdi Halk Partisine girmeğe gidiyoruz, ondan sonra da Köylü Partisine... Hepsi o kadar!

Karagöz — Halk Partisine girmek için nereye gidiyoruz?

Hacivat — Ankaraya!

Karagöz — Ankaraya mı? Çıldırdın mı Hacivat, Ankaraya yürüyerek gidilmez. Trene binmek için sende de, bende de metelik yok, nasıl gideceğiz?

Hacivat — Bakalım, bir çaresini bulmaya çalışacağız!

Karagöz — Gitmesek de burada partiye girmenin bir kolayını arasak olmaz mı?

Hacivat — Olmaz, gidip başkan İnönü'nün elini öpmek lâzım!

Karagöz — Ulan Hacivat, senin gibi, benim gibi saçı sakalı ağarmış adamlar el öper mi? Ne tuhaf şey bu!

Hacivat — Ne yapalım, bu partide usul öyle!

Karagöz — Ben utanırım, el öpmem!

Hacivat — Mebus olmak için herkes etek öpmeğe hazır. Keşke öptürse de öpsek!

Karagöz — Öyle ama... Yok, yok, alışmamışım, yapamam! Başka şey yaparım!

Hacivat — Ne yaparsın?

Karagöz — Yerden kandilli bir temenna çakarım!

Hacivat — Sakın ha, öyle bir şey yapayım deme!

Karagöz — Neden, yasak mı?

Hacivat — Onun gibi bir şey! Otuz senedir temennah etmenin unutulduğunu bilmiyor musun?

Karagöz — İyi ya, öğrenirler!

Hacivat — Bu Parti inkılâp Partisidir, böyle geri âdetlere tahammül etmezler!

Karagöz — El öpmek, temennah etmekten daha mı ileri?

Hacivat — Değilse bile siyasetten ona cevaz var!

Karagöz — **(Biraz düşünür.)** Darılma, Hacivat, yapamıyacağım!

Hacivat — **(Sinirli)** Canım Karagöz, ne tuhaf adamsın! Gel şöyle bakayım! **(Karagözü kolundan çekerek yolda bir gazete sergisinin önüne götürür. Duvara asılmış Ulus gazetesinde İnönünün elini öpen Kasım Gülek'in resmini gösterir.)** Bu resmi gördün mü?

Karagöz — Gördüm!

Hacivat — Bu el öpen adam kim?

Karagöz — Bilmem!

Hacivat — Senin de dünyadan haberin yok! Kasım Gülek, öbürü de başkan İnönü. Kasım Gülek ne yapıyor?

Karagöz — Sarılmış İnönünün elini öpüyor!

Hacivat — Öbürü ne yapıyor?

Karagöz — O da onun kulağına bir şey söylüyor, galiba! Yapma mı, diyor, nedir?

Hacivat — Hayır, yanağından öpüyor!

Karagöz — Ha, sahi! İlâhi Hacivat, onlar canciğer kuzu sarması olmuşlar. Kimbilir, başkan İnönü, Kasım Gülek'e ne iyilikler etmiş ki, o da sevincinden eline sarılmış öpmeğe çalışıyor!

Hacivat — Hayır, öyle değil!

Karagöz — Resim meydanda yahu!

Hacivat — Hayır, diyorum sana! Bu resim, Halk Partisi kurultayının sonunda çekilmiş resim! İnönü, Kasım Gülek'i Genel sekreterlikten atmaya çok uğraştı!

Karagöz — Ey!

Hacivat — Atamadı. Kasım Gülek yine genel sekreter kaldı!

Karagöz — Sonra?

Hacivat — Sonra, Kurultay dağılırken, bu resimde gördüğün gibi başkanın eline sarılmış öpüyor!

Karagöz — Ben olsam, selâm bile vermem!

Hacivat — Sen politikacı olamıyacaksın da ondan!

Karagöz — Ulan, beni yerimden atmaya çalışanın elini öper miyim? Kuyruğuma bastılar mı, ısıramasam bile hırlarım!

Hacivat — Adam olamıyacaksın sen!

Karagöz — Adamlık buysa olmam, daha iyi! Sana bir şey söyliyeyim mi, sakın kızma! Ben, bütün bu misallerden sonra yine Ankaraya gidip başkanın elini öpemiyeceğim!

Hacivat — Peki, ne yapacaksın!

Karagöz — El sıkar, müsafaha ederim!

Hacivat — (Hiddetle) Ne haddine küstah!

Karagöz — Korkuttun be!

Hacivat — Ne haddine el sıkmak senin! O kim biliyor musun?

Karagöz — Şimdi söyledik ya!

Hacivat — Onun kurultaydaki delege si, kahve içtiği fincanı elli liraya satın alıp telvesile beraber mukaddes bir emanet diye çoluğuna çocuğuna miras olarak saklıyor!

Karagöz — Hacivat, sakal-ı şerif, hırka-i şerif işittim, bilirim ama, fincan-ı şerif diye bir şey işitmedim!

Hacivat — (Hiddetli) Sus küstah! Dediğimi yapacaksın, düş önüme, yürü bakayım!

Karagöz — Kuzum Hacivat, sen beni lâfa tutup Ankaraya kadar yürütecek misin? Nereye gidiyoruz böyle, cevap versene!

Hacivat — Dur, hiddetim geçsin biraz!

Karagöz — Darılma, ucunda ölüm yok ya, öperim be!

Hacivat — Hah şeyle, Aferin! Bab-ıâlide eski bir gazeteci dostuma gidiyoruz!

Karagöz — Gazeteciliğe mi baş lıyacağız?

Hacivat — Ankaraya gitmek için yardımını istiyeceğiz!

Karagöz — Bize yol parasını o mu verecek?

Hacivat — Para vermez, âdeti değildir. Ama, ne yapar yapar, bir çaresini bulur, bizi Ankaraya yollar!

Karagöz — Kim bu dostun senin?

Hacivat — Hakkı Tarık Us!

Karagöz — Ha, ben de birazıcık tanırım!

Hacivat — Sen tanımasan bile o seni tanır. İnşallah bir gün senin de jübileni yapar!

Karagöz — Çenen tutulsun, daha ölmedim, yaşıyorum!

Hacivat — Jübile, insanın hayatında yapılan törendir. Meselâ, mesleğinin ellinci yılına basar bas maz!

Karagöz — O, nereden bilecek?

Hacivat — Onun defterinde günüyle, saatiyle, dakikasiyle bile yazılıdır.

Karagöz — İnanmam!

Hacivat — Şimdi göreceksin, işte geldik! Tırman merdivenleri bakalım!

Karagöz — Aman Hacivat, minareye çıkar gibi ne dik merdiven böyle!

Hacivat — Burası eskiden zaten mescitmiş de onun hatırasına hürmeten böyle yapmış!

Karagöz — Şimdi ne?

Hacivat — Vakit gazetesi idarehanesi! Aç şu soldaki kapıyı!

Karagöz — Burada bir merdiven daha var!

Hacivat — O merdiven üstadın hususî dairesine giden merdiven! O merdivenden çıkıp, soldaki bir kapıyı açıp sağdaki merdiveni çıkıp yandaki kapıyı açtın mı hususî dairesine girersin!

Karagöz — Dur aklımı büsbütün karıştırma, burası zaten karışık!

Hacivat — Sağdaki kapıyı aç gir içeri!

Karagöz — Aman, ne acayip yer yahu!

Hacivat — Soldaki kapıyı aç!

Karagöz — (Açar.) Burası mürettiphane!

Hacivat — Yanlış, sağdaki kapıyı aç!

Karagöz — (Açar.) Yine yanlış galiba! Acayip bir yere çıktık! Bak, duvarlardaki çivilere sinek kâğıdı gibi kâğıtlar asılmış!

Hacivat — Abone dairesi olacak! Yine yanıldık. Sağdaki kapıyı aç. Tamam! Artık dosdoğru yürü!

Karagöz — Aydınlık bir yere geliyoruz, Hacivat. Galiba üstadın odasını bulduk!

Hacivat — Evet, bulduk. Aç şu kapıyı!

Karagöz — (Açar.) Geldiğimiz yere çıktık!

Hacivat — Yolu unutmuşum! Yeniden başlıyalım, bu sefer buluruz.. (Karagözle Hacivat, tekrar kapıları açıp kapayarak bir hayli dolaştıktan sonra tekrar ayni yere çıkarlar.) Vay canına! Burasının kafamdaki plânı silinmiş. Yeniden başlıyalım!

Karagöz — Bana bak, başım dönüyor, üstüme heyheyler basmaya başladı! (Tekrar kapılardan geçip yine oldukları yere çıkarlar.) Ne?.. Yine mi burası? Bostan beygiri gibi ömrümüz olduğumuz yerde dönmekle mi geçecek? Ben sana şimdi onu bulurum!

Hacivat — Dur, ne yapıyorsun Karagöz?

Karagöz — (İki elini ağzının kenarına koyup bağırarak) Hakkı Tarık Us! Biz Karagözle Hacivatız! Seni görmeğe geldik, bulamıyorum. Allah aşkına, lillâh aşkına, neredeysen çık meydana!

(Devamı gelecek sayıda)

AKBABACI

YEDİNCİ OK!..

Eksiği var

Devlet Bakanı Celâl Yardımcı, doğu bölgelerinde, yani seçim mıntakasında bir inceleme gezisindeydi. Bir köye geldi ki, topraktan kaynar sular fışkırıyor. Yardımcı:

— Ne mes'ut köy, dedi, Allah nasıl yardım etmiş... Böyle hazır sıcak su olunca rahat rahat çamaşır yıkarsınız...

Köy muhtarı taşı gediğine koydu:

— E, tabi, Allahın yardımı bu kadar. Buna da şükür. Siz de yardımcı olduğunuza göre, onun noksan bıraktığını tamamlayıp azıcık sabun yollarsanız, elbet rahat rahat yıkarız...

Fahrettin Kerim — Allah kerim!..

— Ne güzel delikanlı!..
— Zo, oğlan değil, benim kızımdır...
— Yaaa!.. Babasısınız demek!..

Portreler : 1

Abidin Dav'er

Eskiden Daver'di. Soyadı kanunu çıkınca Dav'er oldu. Bazı kimseler ise ona «Daha ver» diyorlarmış!

Gözümüz yok ama, Denizbank'ta idare meclisi âzalığı, Üsküdar tramvayında yine idare meclisi âzalığı... Cumhuriyet gazetesinde fıkra muharrirliği, generallik ve amirallik, fazla olarak bir de yedek başyazarlık!. E, insaf yahu, hâlâ «Daha ver» olur mu?..

Evvelki pazar «Türk - Yunan» maçı yapılırken üstadı stadyomda gördüm: Tabiî şeref locasında!.. Aman Allah, o ne kurum, o ne eda, o ne cakaydı?. İnsanın Enderunlu Vasıf gibi:

Damgalı gümüş gîbi dü bâzusu nişanlı,
Kimdir bu geçen dâyı kesimli delikanlı?

Diye soracağı geliyor...

Daver, Dav'er, Daha ver!... Hayır, bu kalıp kıyafete en uygunu bence «Dev-er» dir!

Üstadın, bazı gemi aslanı, bazı kara kaplanı, hattâ bazı hava kartalı olduğunu biliriz. Fakat o gün, müstesna bir görünüşü, yürüyüşü, salınışı vardı!

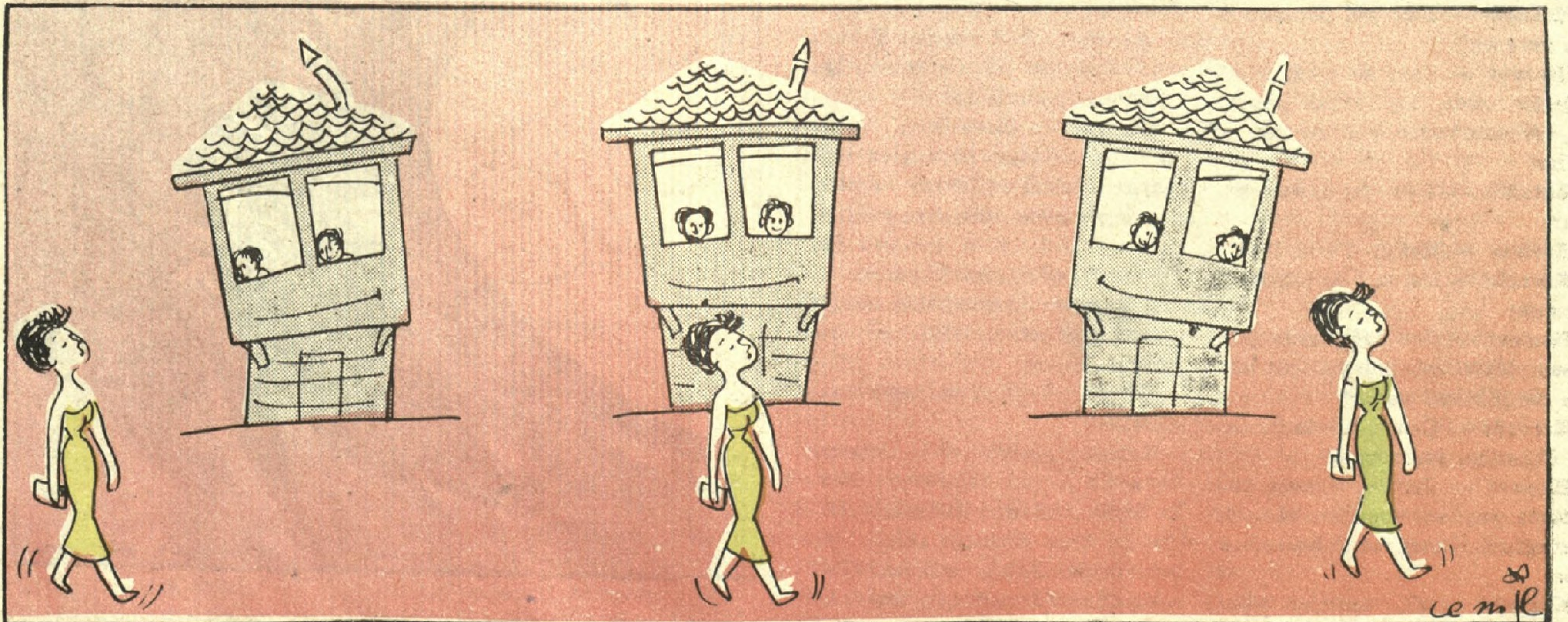
Kendi kendime sordum: Nereden geliyor acaba?. Deniz manevralarından mı?, Kara manevralarından mı? Hava manevralarından mı? Yoksa, idare meclisleri aidatının sağlı sollu ceplere istifinden hasıl olma bir göğüs kabartısı mı bu?..

Bir türlü çözemediğim bu düğüm, ertesi sabah, gazeteleri okurken, kendiliğinden açılıverdi:

O gün Galatasaraylıların ananevî «Pilâv günü» imiş...

Anladıııım!.. Üstadımızdaki o müstesna geriliş, o üstün kabarış, meğer sadece pilâv şişkinliğinden ibaretmiş!

BİLİRKİŞİ

YAZISIZ!..

286

Yalanatmatikte Bir Gece

Yazan: **HİKMET FERİDUN ES**

Medar adalarını Amerikaya bağlayan 47 katlı köprünün «Oto - atom» meydanından yollandık. Buna «yollandık» tan ziyade «havalandık» demek daha doğru olur. Çünkü «Oto - atom» uçak hıziyle gitmektedir. Boğaz dönüşü, dört tekerlekle ağaçlara tırmanan bizim Maslak kahramanları, bu Amerikan icadı yeni otomobilleri görseler ağızlarının ispirtosu akar vallâhi!.. Hey yaradana kurban olduğumun icadı: Devekuşu gibi bir şey, hem yük taşıyor, hem uçuyor!

Merak mı ettiniz?. Sabırlı olun a efendim, yardım plânından elbet hissemize üç beş tane düşer. O da olmazsa, Haşim Mardin şimdi Amerikada, ne yapar yapar, gümrükten bir tanecik olsun kaydırır!..

«Oto - atom» a bindikten sonra, tıpkı uçak yolcuları gibi, bellerimize kayışları bağladık. Lâf değil, sıkı bir fren, insanı Amerikadan Asyaya fırlatabilir!

Gözümüzün önünden, tabiat ve eşya renkli bir nehir gibi aktı: Sürat, ağacı, toprağı, evi, insanı birbirine karıştırmış, alacalı bir akıt yapmıştı âdeta...

Neyse efendim, uzatmıyalım mestaneyi, patlatmıyalım kestaneyi, tam gece yarısında, Amerikanın en büyük ve en esrarlı eğlence şehri «Yalanatmatik» e vardık. Burada, hiç bir bara rehbersiz girilemezmiş. Beni de «Telo-radyo» ile peylediğim bir sefahet önderi selâmlıyarak karşıladı. Bu, zeki bakışlı, sağlam ve muntazam yapılı bir uzun Ömerdi âdeta... Tokalaşırken, elim avucunda kayboldu herifçioğlunun!

Beni, önce kendi arabasına bindirip bir sokak başında indirdi. Sonra, kavislerinde kırmızı ampuller yanan bir kemerden geçtik. Karşımıza bir kapı ve kapı gibi iki zenci çıktı: Hani masallardaki şu bir dudağı yerde, bir dudağı gökteki zencilerden!.. Çıplak ve kuzguni derilerine vuran ampullerin kırmızı ışığı içinde büsbütün korkunçlaşmıştılar. Bizi, çaylâk sesine benzer bir çığlıkla selâmladılar ve ellerindeki kargılarla kapının iki demir kanadını ittiler.

Rehberim sordu:

— İlk önce hangi kıtaya girmek istersiniz?

Ne demek istediğini anlamamıştım. İzah etti:

— Burada ayrı ayrı beş kıta vardır: Avrupa, Asya, Afrika, Amerika, Avusturalya... Her kıtada, o toprağın güzelleri, eğlenceleri, zevkleri yaşanır...

Uzun, siyah memeli, kısa, kıvırcık saçlı, hindi gibi gulügulü diyerek çalkalayan siyah ırktan bıkmıştım artık. Gözüm, gönlüm, şöyle altın saçlı, beyaz tenli güzeller istiyordu...

— Önce Avrupaya uğrayalım, dedim...

Sefahet rehberim, mânasını sonradan anladığım bir gülümseyişle soldaki kapıyı iter itmez, etrafımızı paçavralara bürünmüş, yarı çıplak kadınlar sardı. Kimi Fransızca, kimi İtalyanca, kimi Almanca, kimi İspanyolca, kimi Yunanca, kimi Sırpça, hep ayni kelimeyi tekrarlayor, türlü işveler, cilvelerle beni kendi yatak odalarına sürüklemek istiyorlardı:

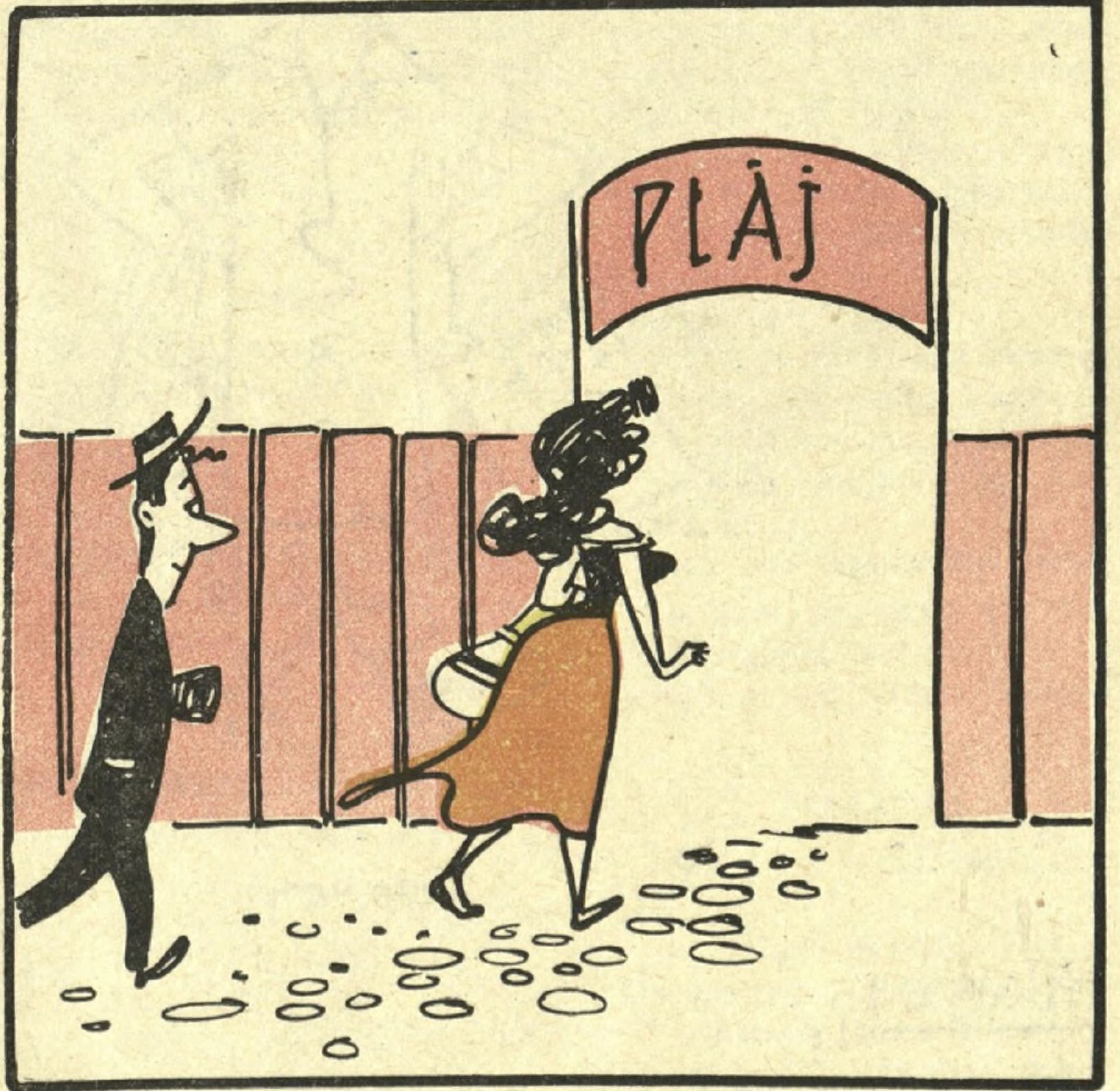
— Dolar... Dolar... Dolar... Dolar!...

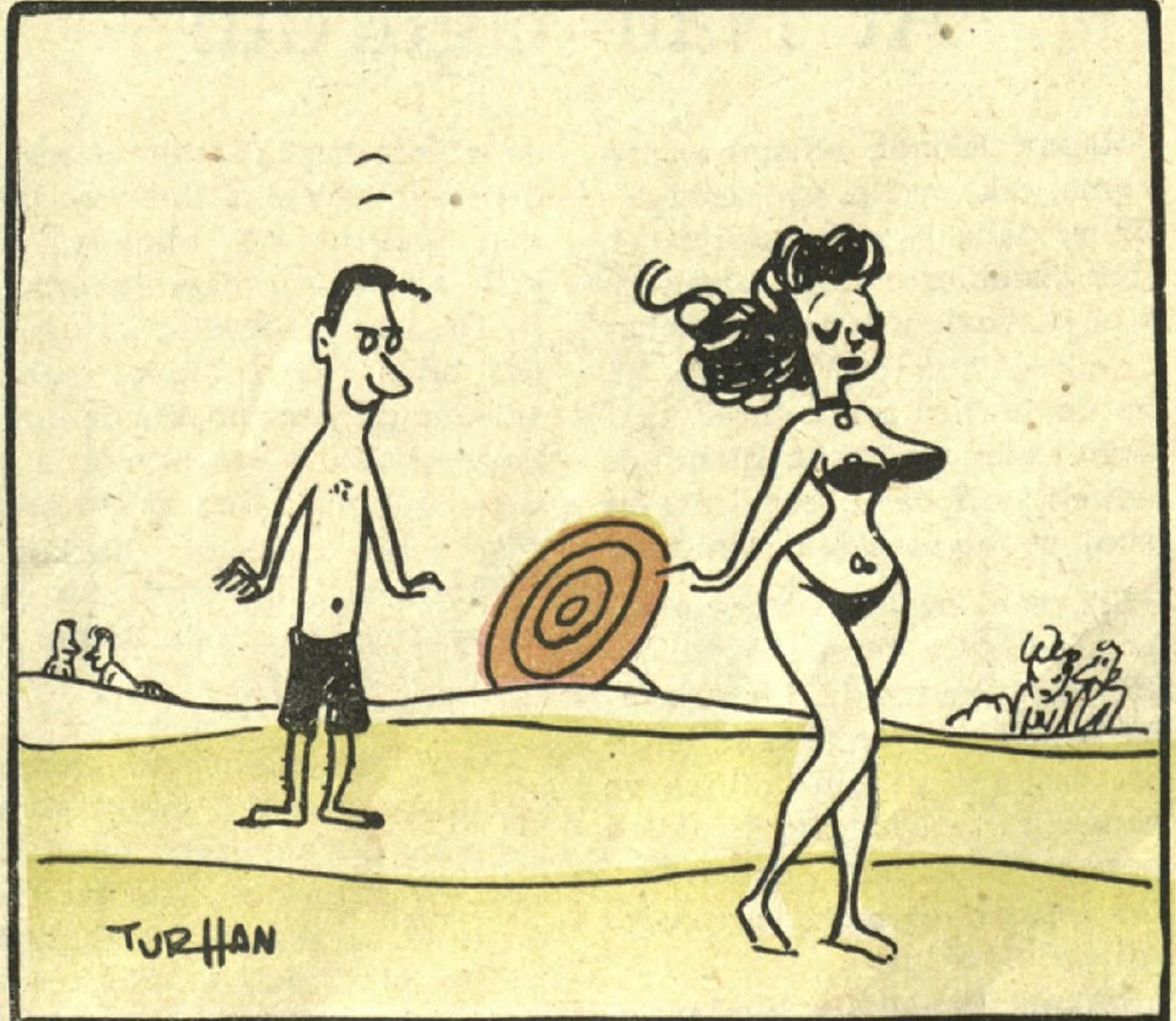
Şöyle bir silkinip topuna birden ana dilimle cevap verdim:

— Nafile bayanlar, dolar, dolar diye beyhude bağrışmayın... Ben Türkiyeden geliyorum, hazinem bomboş!..

Müstensihi : ÇİMDİK

YAZISIZ!..

— Ayol senin bir hizmetçin vardı ne oldu?

— Ne olacak... Evlendim hanım oldu!..

İYİLİK

Karısı Ankaraya gitmişti. O sabah arkadaşına sevinçle haber verdi:

— Çok şükür... Karımdan iyi bir mektup aldım.

Arkadaşı alâka gösterdi:

— Demek para istemiyor ha?

O

SEBEP

Hacıağa, yanındaki kadına öğündü:

— Gordün mü, yanımızdan geçen aha şu bâyan bağa gulümsedi...

Metresi de gülümsedi:

— Bunda şaşacak birşey yok. Ben seni ilk gördüğüm gün kahkahayla gülmüştüm...

287

Yakışmadı

Akşam gazetesi, arkadaşımız Turhan Selçuk'un «Yeni İstanbul» da çıkmış bir karikatürüne çattı.

Haksız çattı, çirkin çattı ve Akşam gazetesinin - asaletini hiç bir kavgada kaybetmiyen - hüviyetine yakışmıyacak dille çattı.

Akşam'ın başındaki efendi adamları tanırız. Onların münakaşa geleneklerinde bu üslûp yoktur.

İngilizi aslan, Rusu ayı, Fransızı fahişe, Amerikalıyı çatal sakallı sıska bir ihtiyar kılığında çizen dünya karikatüristleri, bizi de nasıl çizerler, malûm...

İşte, Turhan Selçuk, karikatürde Türk tipine bir hüviyet vermek istemiş ve kendi üslûbunda bir Türk çizmiştir.. Vay efendim vay, Akşam gazetesinin bütün o güzel mazisinde duyulmamış çirkin bir ses, tezvirler, iftiralarla çınlamağa başladı:

O burun, Bulgar burnu imiş!

Değildir!

O surat, ahmak suratı imiş!

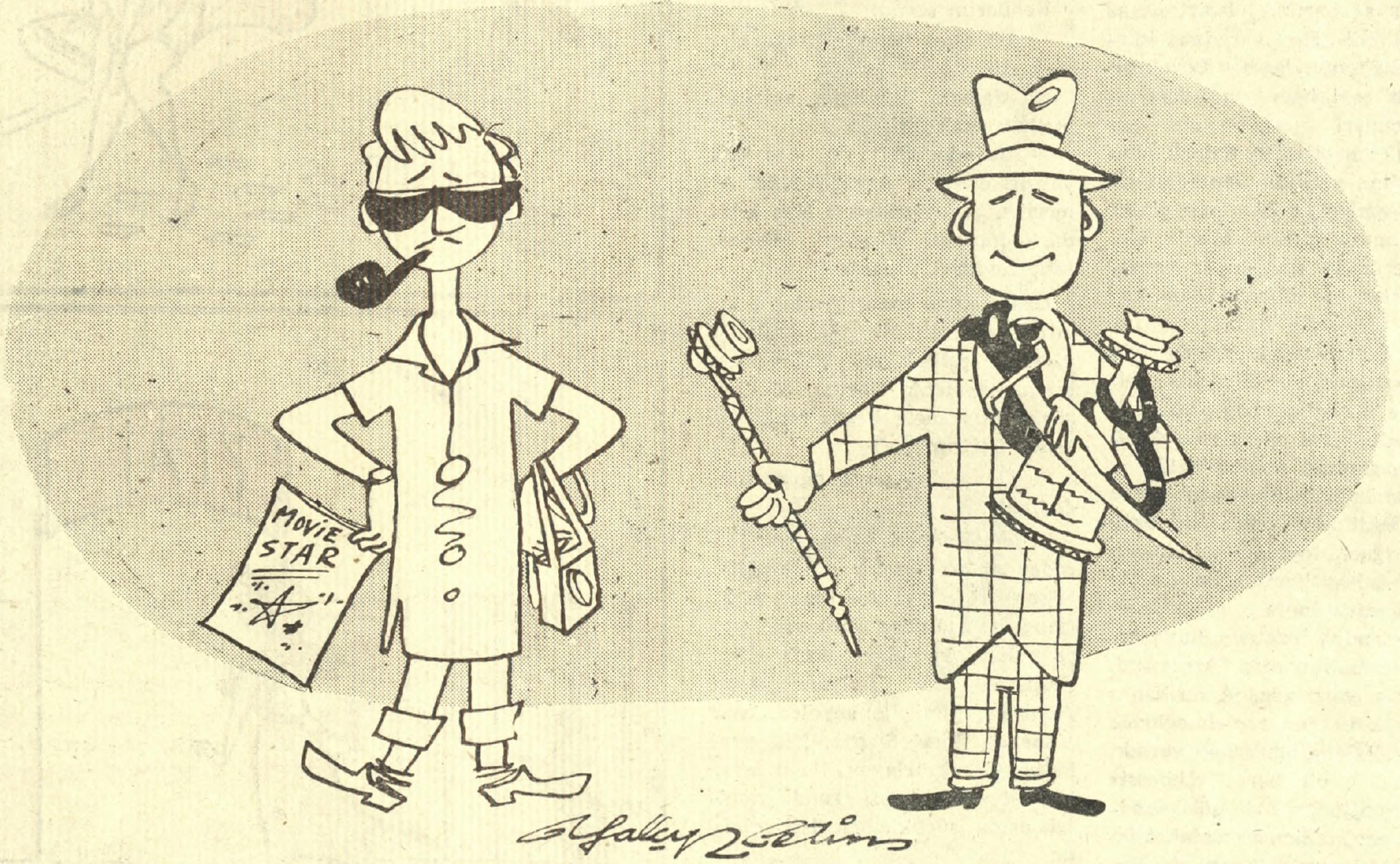
Değildir!

Üstelik, kabarmış göğsü ve dik kafası ile cakalıdır da!

«Vatan - Silistre» edebiyatı bu mevzua hiç yakışmıyor.

Sevgili Akşama, vaktiyle kendi muhterem sahiplerinin başlarına gelen bir haksızlığı hatırlatalım: Ratip Tahir'in bir karikatürü yüzünden nasıl insafsızca tevkif edilmişlerdi, değil mi?..

AKBABA

BİR YERLİ!..

BİR YABANCI!..

Hikâye:

At Nalı Uğurdur

Râkım Efendi, ellisini aşmıştı ama, eski neslin, yani eski dediğim, daha evvelki neslin en tipik örneklerindendi. Direk gibi boyu, sağlam bir softa sıhhati, dik sesi vardı. Ticanilik çıkıp da herkes sakal bırakmağa cesaret edince, Râkım Efendi de sünneti şerif üzere kırkılmış bir sakal ve bıyık sahibi olmuştu.

Siz, yeni nesle mensup olanlar, eski softa tipinin özelliklerini pek bilmezsiniz. Meselâ gayet bencil olurlar. Kendilerinden başka kimsenin dünya ve cennet nimetlerinden faydalanmasına tahammül edemezler. Kör nefisleri uğrunda yemedikleri halt yoktur.

Râkım Efendi de bunlardan biri olduğu için, ömrü boyunca yememiş, içmemiş, daha doğrusu yalnız başkalarının kesesinden yiyip içmenin kolayını bulmuş, şahsına ait nimetleri ise kilit altında tutmayı becermişti. Ne kadar serveti olduğunu pek bilen yoktu. Çünkü malûm ya, imanla paranın kimde olduğu meçhuldür. Servetinin ne kadar olduğunu bilen yoktu ama, cimriliğinin derecesi hakkında herkesin bir fikri vardı. Bir çöp ziyan etmemek... İşte Râkım Efendinin düsturu...

Uzun düşüncelerden, sonsuz hesaplardan sonra, masrafsız tarafından olmak üzere, onun bir gün evlenivermesi, işte bu sebeplerden dolayı mahallede bomba gibi patladı. Herkes o kadar şaşırdı ki, karısının kendisinden yirmi yaş genç olduğunu duyup güzel de bir kız olduğunu gördükleri zaman, hayret istoklarını tükettikleri için, kimse şaşmadı dahi.

Neclâ, liseyi bitirirken anasını, babasını bir hamlede kaybetmiş, klâsik tâbiriyle sokakta kalakalmış bir kızdı. Lâkin fıkır fıkır kaynıyordu. Denize düşen yılana sarılır kabilinden başka çare bulamadığı için, Râkım Efendiyle evlenmeği kabul etmişti. Kız bir an, onun için babam yerinde adam diye düşünmemişti. Çünkü, hiç kimse Râkım Efendiye benziyemezdi ki, babası benzesin?

Neclâ, bir iki hafta içinde ayıldı ama, ne çare... Sözde kocası, genç kıza gayet bağlı ve iştahlı görünüyordu. Kaabil olsa onu canına sokacak, yamyamlar gibi yiyecekti. Bereket, buna imkân yoktu tabii. Fakat heyhat ki, bu düşkünlük hiçbir zaman ihtiyara kesenin ağzını açtırmıyor, yani aklını bir türlü gereği gibi başından almıyordu. Karısı, onun hasisliğinin ölçüsünü kaybetmişti. Bulaşık mı yıkanacak? Sabun gitmesin diye günde bir defa... Sabunlu su dökülmiyecek, ikinci defa da tabakların kabası o suda alınarak yağları eritilecekti...

Râkım Efendi ne bulursa eve taşırdı. Eski ve paslı çivilere kadar. Bunları biriktirir, meselâ altı ayda bir, hurda demir fiyatına satardı. O kadara kadar... Yalnız bir defa bir istisna yaptı. Koskoca bir at nalını, satılacak hurdalar arasına atmadı da, bir çiviyle evin dışına, kapının üstüne mıhladı. At nalı uğurdur diye... Koskoca bir nal... Bunun uğrunu Neclânın anlaması imkânsızdı. Çünkü kız evlendi evleneli, talihinin tersine döndüğüne acı acı şahit oluyordu. Kendinden yirmi yaş büyük bir koca. Bu yirmi yaş, resmî fark. Herkese öyle deniyor. Ama hakikatte bu fark otuzun bile üstünde. Neyse, o tarafı pek karıştırmıyalım. Ondan sonra öyle bir adam ki, karısının en tabiî yiyecek ve giyecek

268

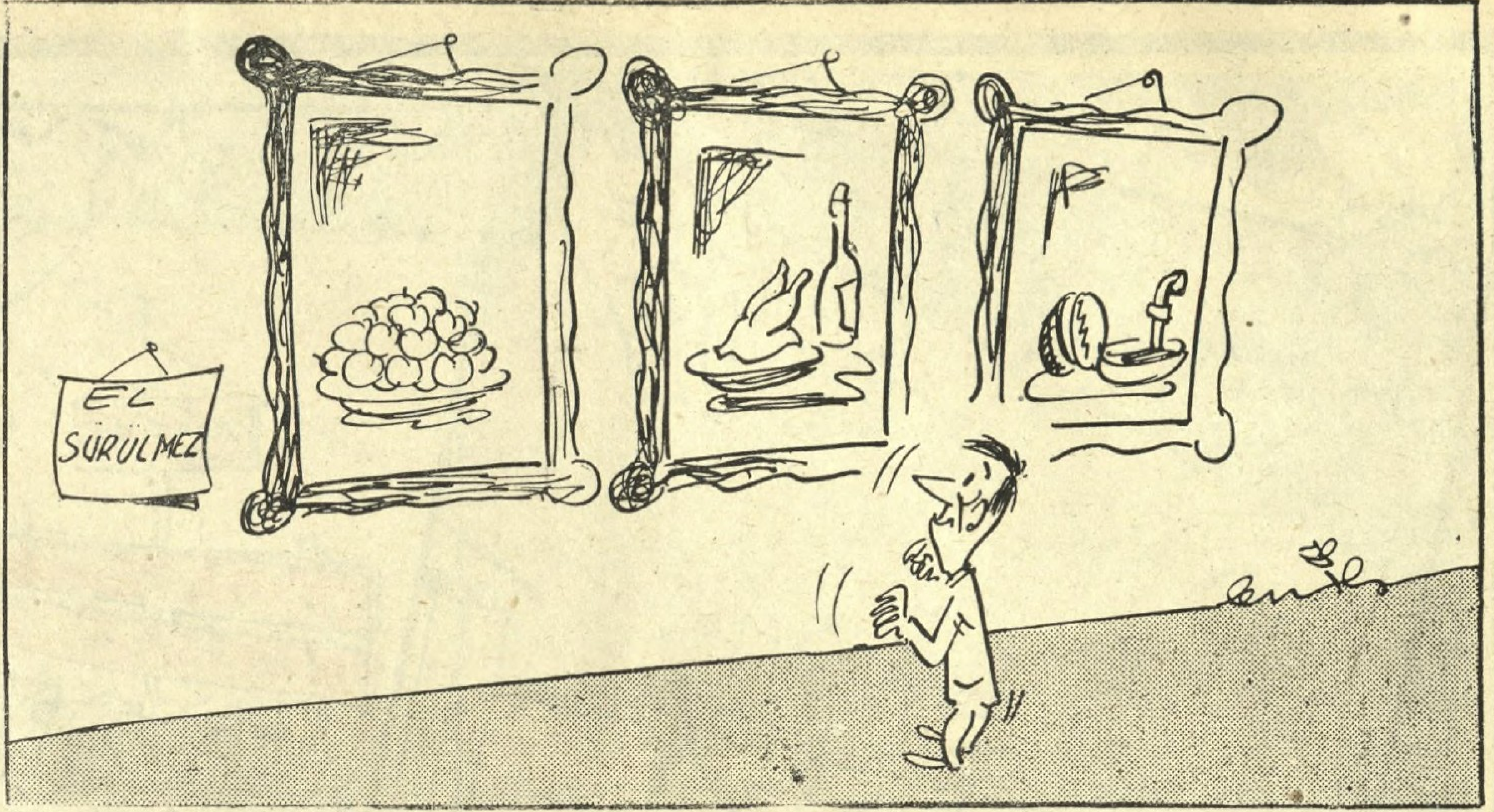
ONU DÜŞÜN

Tüccardır. Son günlerde getirdiği malları satılmadı. Biraz zarar etti. Yani kârı azaldı. Geçenlerde bir akşam karısına dert yandı:

— Gelirimiz gittikçe azalıyor, Hesap ettim; bu ay kazancım beş yüz lirayı geçmiyor. Ne yapacağız bilmem?.

Bayan cevap verdi:

— Bana beş yüz lira yeter... Sen ne yapacaksan onu düşün!.

YAZISIZ!..

— İşler yine kesatlaştı ağam, kalk gidek de gayri şehirde bir dükkân açak!..

ihtiyaçları için bile zaruret olmadıkça para sarfetmekten hoşlanmıyor. Süs, saltanat ne demekmiş? Onlar öyle sokak karılarının icatları... Neclâ gibi namuslu ve asil bir kadın için boyanmak günahların en büyüğü... Hele arkadaşlariyle öteye beriye gitmek, kabul günleri filân kebâirden madût.

Evet, Râkım Efendi için kişi refikından azar sözü, sırf Neclâ için söylenmiş bir ahlâk düstüruydu. Bir taraftan kızın kanı kaynar. Hapishane hayatından bunalır. Ne haltetsin? Konu komşu arasında genç oğlanlar var. Hepsinin gözü Neclâ'da... Nihayet, onu herşeye rağmen almağa, mes'ut etmeğe and içmiş olan yanıklarından Mesut, Râkım Efendinin evde bulunmadığı bir zamanda kapı altından bir mektup atmağa cesaret etti. Bunda sadece «At nalı uğurdur, hazırlan» diye yazılmıştı. O gece, Râkım Efendi Neclâyı dürterek uyandırdı:

— Kalk hanım, bak galiba eve hırsızlar girmeğe çalışıyor. Sokak üstündeki şehnişte gürültüler var...

Onlar arka odadan çıkıp sokok üstüne gelinceye kadar sesler kesilmişti.

Ertesi sabah da, at nalının uğuru kendini gösterdi. Râkım Efendi evden çıkarken, her zamanki âdeti üzerine kapıyı güm bür gümbür sarsarak kapayınca...

Hâdiseyi gören bir iki yolcu acele ihtiyarın imdadına koştular. Lâkin Belediye hekimi cesedi muayene edince: «Kapı üstündeki at nalı tam dimağçenin üzerine inmiş. Bir anda adamcağız ölmüş» diye rapor verdi.

Yalnız, büyük, pek büyük bir mirasa konan kimsesiz dul, başını kaldırıp nalın takıldığı çiviye bakmayı akıl etti: çivi sonuna kadar çaıkılmıştı, yalnız başı meydandaydı. Ondan sonraki vur patlasın çal oynasını anlatmağa elbette hâcet yok...

— *Hikâyeci* —

CİNSİYET GAYRETİ

Karısı gazete okuyordu: «Panamada müthiş bir uçak kazası olmuş, yedi kişi ölmüştür. Ölenlerin altısı kadın, bir erkektir.»

Kocası içini çekerek mırıldandı:

— Zavallı adam...

O

İNSAF

Müdür, memura çıkışıyordu:

— Dikkat ediyorum, sabahları muntazaman geç geliyorsunuz...

Memur boynunu büktü:

— Evet ama müdür beyfendi, buna mukabil akşamları geç gitmiyorum...

O

TALİH

İkide bir âşık olur, ama kimseden yüz bulamazdı. Yine öğünüyodu:

— Benim aşk işlerinde oldum olasıya talihim vardır...

— Ya... Sâhi mi?

— Sâhi ya. Nedense hep güzel kadınlara âşık olurum.

KARŞILIK

Bay akşam yemeğine geldiği zaman sofrada yanmış bir kaç parça pirzola görünce suratını ekşitti. Bu da bayanın gözünden kaçmadı. Sinirlendi:

— Ne diye surat ediyorsun kuzum?. Seninle evlenirken aşçı olduğumu iddia etmemiştim ya!.

Bay ses çıkarmadı.

Ertesi akşam, karı koca yatmışlardı. Bir aralık kadın korku içinde kocasını uyandırdı:

— Kalk, kalk!... Galiba eve hırsız girdi.

Bay ters ters cevap verdi:

— Bana ne hırsız girdiyse?!. Evlendiğimiz zaman sana ben polis hafiyesi miyim dedim?!...

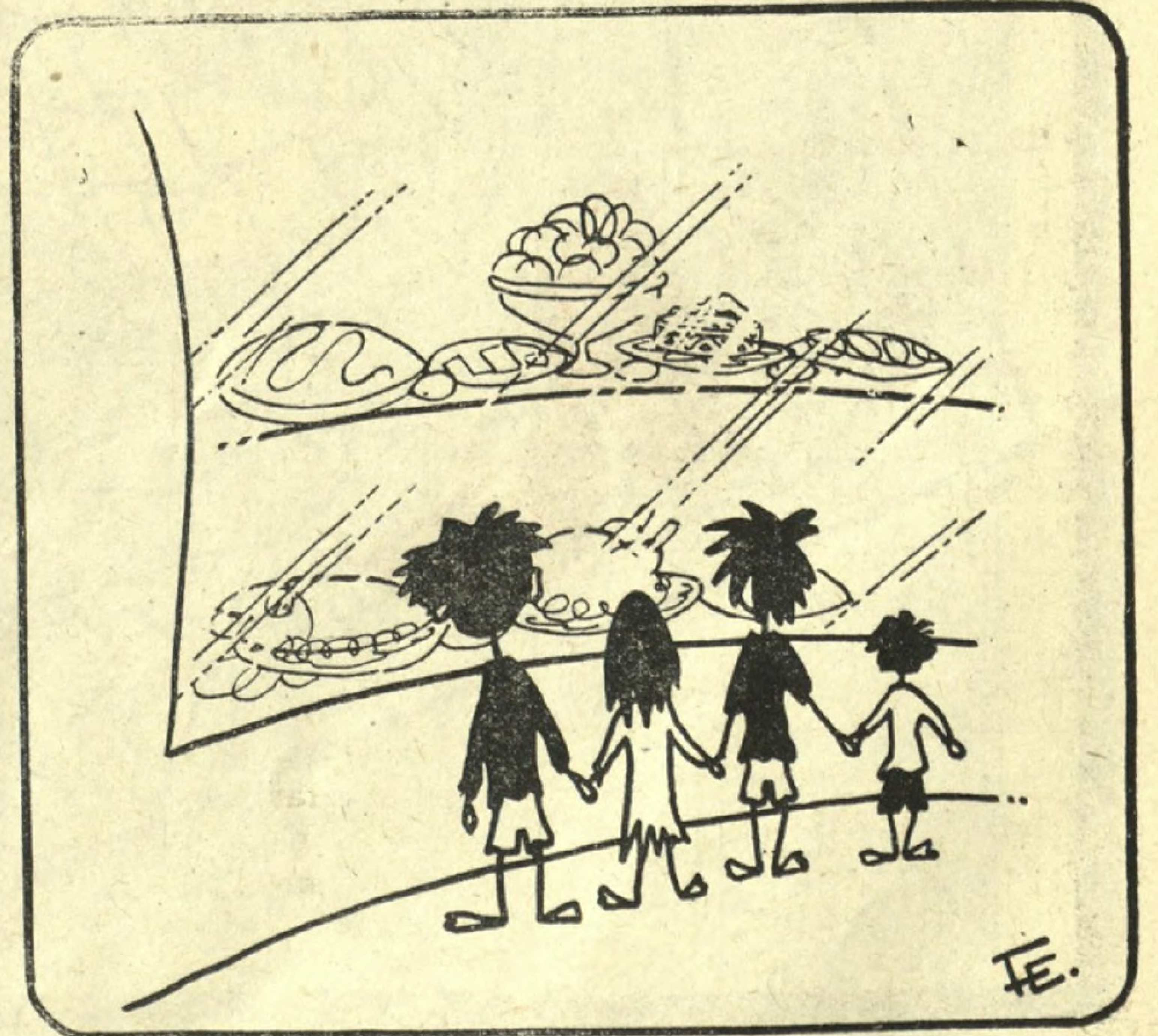
O

BERABER

Yeni evli arkadaşını tebrik etti:

— Tebrik ederim. Karın iyi bir aileden geliyormuş...

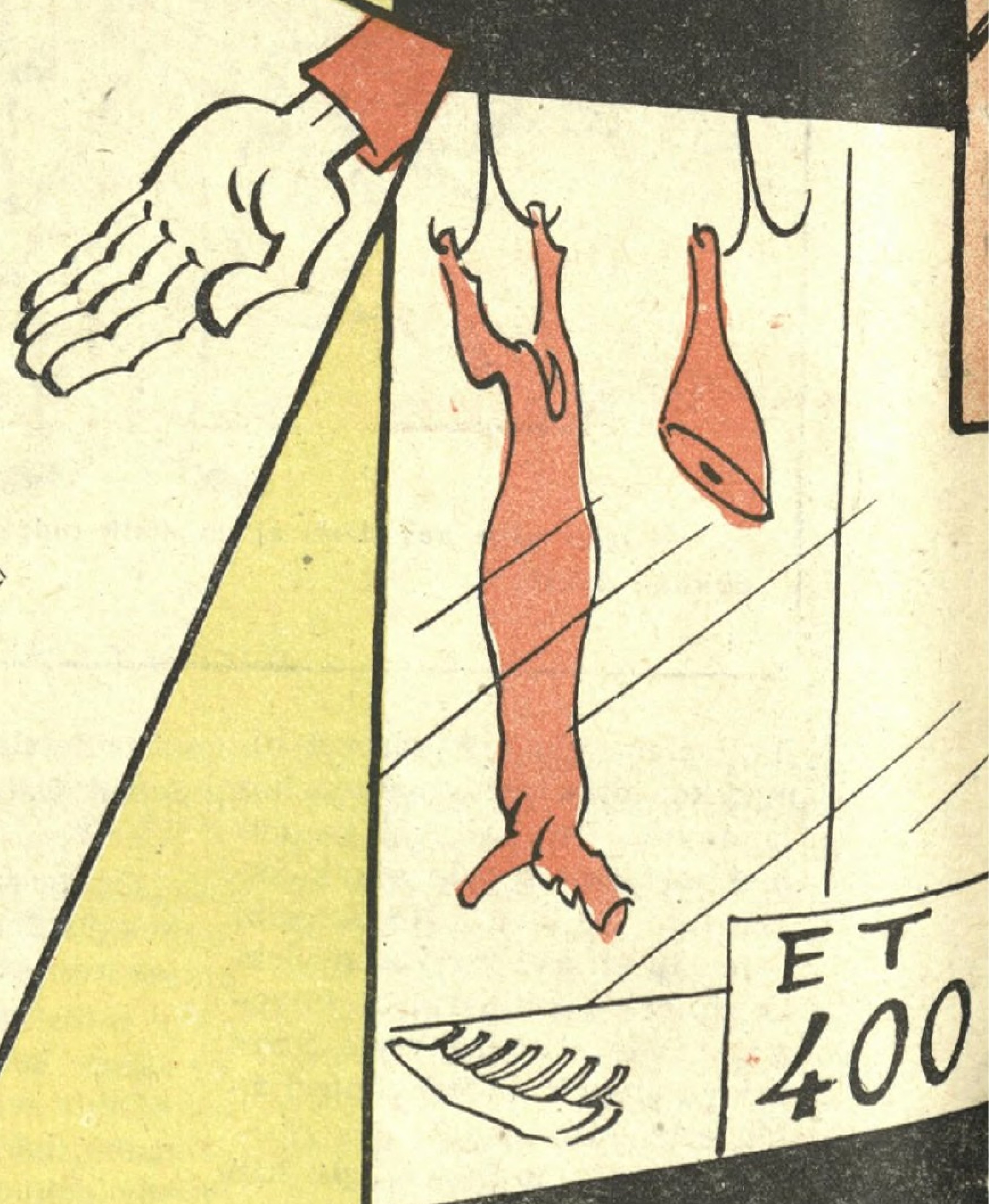
— Aileden gelse iyi ama, maalesef aileyle beraber geldiler...

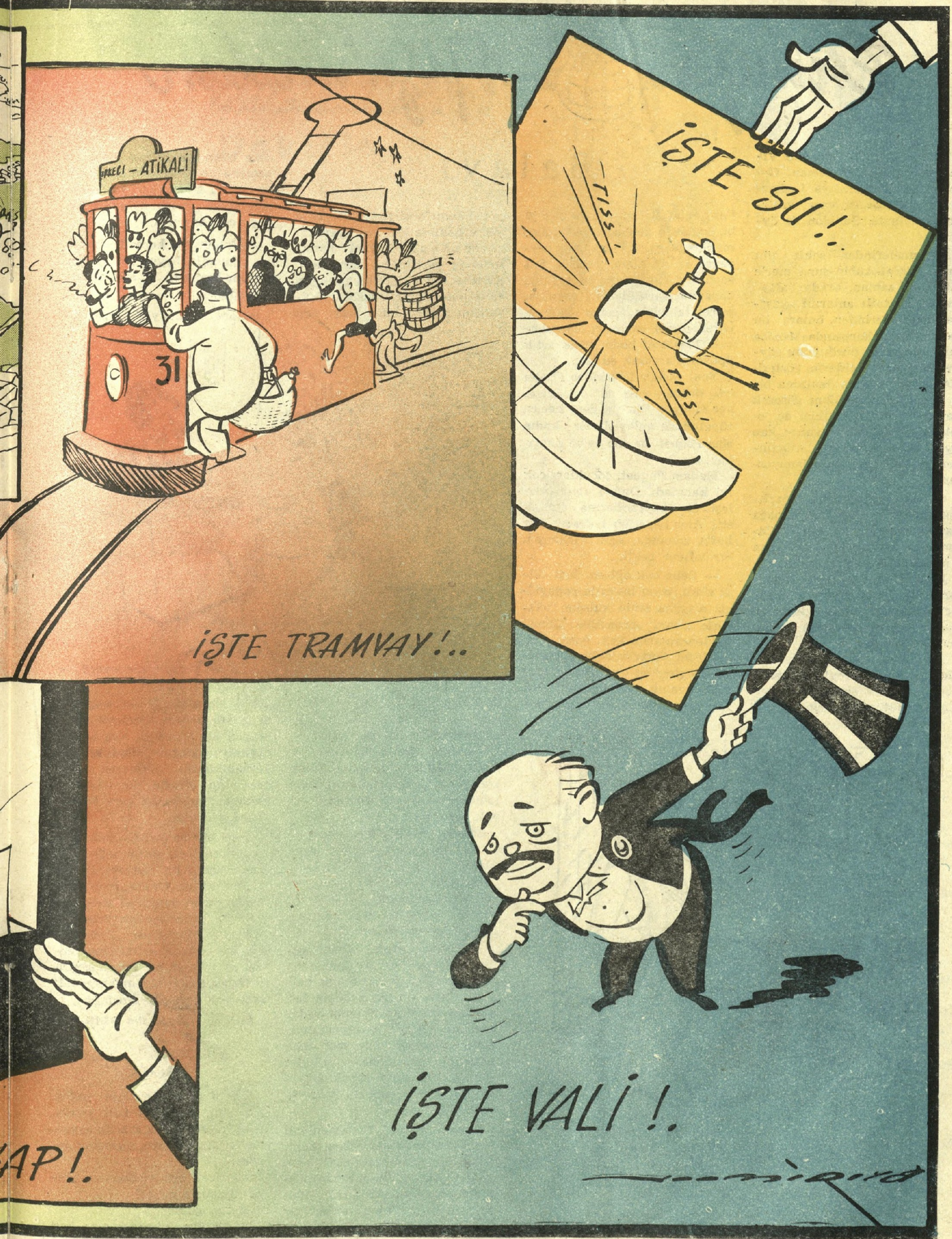

MEMNU MINTAKA!..

İŞTE PLÂJ!..
DIKKAT
İŞTE SOKAK!..

İŞTE MANAV!..
250 Krş
800 Krş
30 Krş
250

ET
400
İŞTE KAS

ATİKALİ
31
İŞTE TRAMVAY!..
İŞTE SU!..
TISS!
TISS!
İŞTE VALİ!.
AP!.

!..

Dünya Mizahından

Balayı

İzidore Paquet, Cornélie Vinaigre'le evlendiği zaman, Garenne-Bezons belediye başkanı gerçek bir aşk izdivacı kutlamakla övündü. Sahiden de öyleydi.

Birleşmelerinden sekiz gün sonra Saint-Aubin-sur mer'e geldikleri zaman, orada balaylarının ilk tatlı anlarını yaşamak istediklerinden, onlara bu meşhur plâjın karşısında Manche denizinin serili durduğunu söyliyenler, yeni evlilerin gözlerinin önündeki koca denizden bile haberleri olmadığını görerek hayli şaşırmıştılar. İkisi de, oteldeki odalarının duvarını kaplıyan duvar kâğıdının renginden başka birşey hatırlamıyorlardı.

Oturacakları küçük apartıman henüz onları ağırlamağa hazır olmadığından Bois - Colombe'da oturan bay ve bayan Vinaigre'lere misafir oldular.

Üç gün sonra, «Barlı vagonlar şirketi» nin sayın müdürü, üç gün sonra onları çalışma odasına çağırdı ve aşağı yukarı şu dili kullandı:

— Yavrularım, sevişiyorsunuz, mükemmel şey! Ama biraz daha temkinli olsanız iyi edersiniz... Bütün günleriniz, sanki Ferdinand sizi görmüyormuş gibi, önünüze gelen yerde öpüşmekle geçiyor. Ferdinand nerdeyse on dördüne basacak. Saf çocuktur ama, sizin bu evliliğe dayanan aşırılıklarınız çocukta, şairin tabiriyle insan kalbine çöreklenmiş canavarı uyandıracak. Maalesef bizim evde artık öpüşmeniz yasak edildi...

Yeni evliler içlerinden «Daha iyi» dediler, «hiç de misafirsever olmıyan bu evden hemen tüyelim ve anlayışlı bir kadın olan Paquet ananın evine sığınalım...»

Madam Paquet, çocukları çok iyi karşıladı. Onları evine yerleştirdi, bayramlarına iştirak etti. Ama hepsi bir haftacık. Bir hafta sonunda, oğlu İsidore'u bir köşeye çekti:

— Bana bak oğlum, dedi ciddi ciddi, şayet bu evde yapayalnız olaydım senin kulağını bükmeğe lüzum görmezdim. Çünkü halden anlarım ben. Ama kızkardeşin Amanda daha onbeşinde. Böyleyken onu yaşına göre fazla uyanık bulmağa başladım. Dün onu köşedeki çiçekçinin camekânını süsliyen, üzerinde elbise namına bir incir yaprağı tutunmuş çıplak heykel karşısında iç geçirirken yakaladım. Kabahat sizde. Çünkü çocuğun karşısında hiç durmadan öpüşüyorsunuz. Hem buna zaten ben de dayanamam... Çünkü ihtiyar olsam da gönlüm tazedir. Anlıyorsun, değil mi oğlum?

— Hem nasıl anlıyorum anne, dedi İsidore annesine. Zaten bizim küçük apartımanımız da tamamen hazır. Yarından tezi yok, taşınırız.

Sahiden de Truffant sokağında 234 numaraya yerleştiler ve işlerine baksın diye bir hizmetçi tuttular. Aradan üç gün geçer geçmez, Bretonyalı bir kızcağız olan bu namuslu hizmetçi, önlüğünü hanımına iade etti:

— Madam, dedi, benim sözlüm Rennes de 41 numarada çalışıyor, ben de ona sadık kalmak istiyorum. Ama böyle her dakika, sabahtan akşama kadar karşıma geçip öpüşüyorsunuz. Sizin yanınızda bir saat daha kalırsam benimkine verdiğim sözden eser kalmıyacak. Böyle göz göre göre namuslu kalmağa imkân var mı?

Bunun üzerine Normandiyalı bir kadın buldular. Serin kanlı olur diye düşünmüşlerdi, ama üç gün sonra o da, onların öpüşmeleriyle kanı tutuşarak, itfaiyeciyle kaçtı. Onun yerine bir Flaman aldılar, beş gün dayanabildi. Altıncının güçlü kuvvetli kolları arasından, havagazı saatine bakmağa gelmiş yakışıklı memuru güç kurtardılar. Kıza bu yaptığı kepazelik yüzünden çıkıştıkları zaman ağlaya ağlaya şu cevabı verdi:

— Vallahi bir kerecik öpecektim. Bayanla bayın öpüşmeleri o kadar hararetli ki, kanımı tutuşturdu...

İsidore Paquet'yle karısı, şayet böyle güpegündüz sevgilerini izhara devam ederlerse yanlarında bir hizmetçi bile barındıramıyacaklarını anladılar ve susuzluklarını gidermek için gece olup etrafın kararmasını beklemekten başka çare kalmadığını gördüler.

Ama günler kendilerine bitmez tükenmez görünmeğe başladığından tren istasyonlarına hücum ettiler. Orada, tren kalkmadan evvel, sanki yıllarca birbirlerini görmiyeceklermiş gibi öpüşüyor, öpüşüyor, öpüşüorlar; tren kalkıp yolcu olmadıkları anlaşılınca da hemen başka bir istasyona ayni numarayı tekrarlamak için koşuyorlardı..

Rodolphe BRINGER

Patron — Al, bu da seni arıyor!..

— İtalyan karikatürü —

— «Hayatım isimli senaryonuzu okudum, çok enteresan... Ama sansür gösterilmesine müsaade etmez ki!...

— İtalyan karikatürü —

O

DALGA

Oğlan tam mânasiyle malın gözüydü. Etmediği halt yoktu. Nihayet bir küçük kızı da ayartmıştı. Kızın babası, yakasına sarıldı:

— Herif sen vicdanının sesini dinlemez misin?

Arsız, güldü:

— Dinlemek isterim ama, hangi dalga üzerinden neşriyat yapıyor, bilmiyorum ki...

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Daktilo

Dikkat ediyor musunuz? Bizde bir daktilo edebiyatı başladı. Bu yeni tipin etrafında, kalemler, fırçalar alabildiğine çalışıyor. Daktilo, yalnız aceleci müdürün, tembel kâtibin değil, ilhamsız karikatüristin, mevzusuz muharririn de yardımcısıdır!

Bu harp sonu piyanistine ver diğimiz vazifelere hiç dikkat ettiniz mi?... Kapalı bir odada, sabahtan akşama kadar harfleri gagalıyan o yorgun parmaklar,

Kız anası — Kızım, iyi ki bu külâhı aldın, damat lâkırdılarını anlatacak yer bulamıyordu!..

.bizim hayalimizde gündüz ihtiyar direktörün kesesini, gece genç memurun hevesini tırmalıyan fettan bir kedi pençesidir!

Şimdiye kadar, kimbilir kaç muharrir, kaç daktiloya, kaç ailenin yuvasını yıktırdı!... Kim bilir kaç ressam, kaç daktiloyu, kaç patronun dizleri üstüne çıkardı!... Bizim kolleksiyonumuzda bile, hemen hemen, İstanbulda mevcut daktilolar kadar daktilo karikatürü, daktilo nüktesi var!

Neden mi?...

Gördüğümüz filmleri bir düşününüz, kâfi... Daktilo, Holivud'un baş san'atkârıdır!

Daktiloya, garp mizahında sık sık rastgelinir. Onu, beyaz perdede de, beyaz sahifede de daima şu iki vaziyette görürüz: Kâh, ak saçlı direktörün boynunda... Kâh genç kâtibin koynunda!...

Biri gözlerimizi, biri neş'emizi iğfal eden bu iki vasıtadan sonra, eski ve kıskanç neslin bu yeni insan hakkında uydurduğu dedikodularla gebe kalan hayallerimiz, nihayet böyle haksız eserler doğuruyor!

Eski yobazlar olsaydı, korkunç bir seci yaparak (daktilo) hakkında (Taktilû!...) diye bir fetva verirlerdi.

Kamış kalemin fetvasından kurtulan onları, demir kalemin iftirasından da kurtarmalıyız.

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Sen neden vücuduna yağ sürmüyorsun?
— Doktor, konuştuğum gece, yağda kızarmış şeyleri yasak etmiş de, ondan!.

O

YEMİŞ

Boşanma dâvasında hâkim, kabahatli kocaya sordu:

— Karınız dâva dilekçesinde sizin için beni yedi bitirdi diyor. Doğru mu?

— Hayır efendim belki yedim ama görüyorsunuz ki, maalesef bitiremedim...

293

— Karıcığım, yaz tatilimizin güzel bir hatırasını çekmeme izin verir misin?..

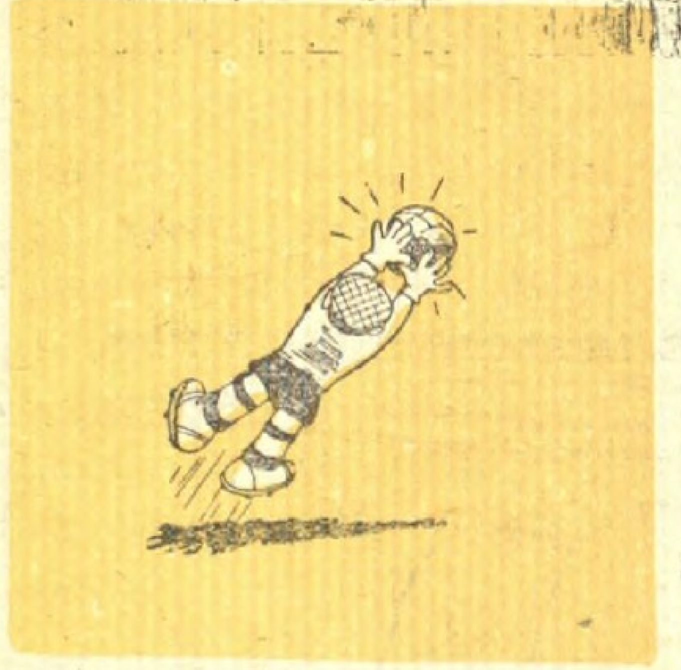
HEP BİRDEN

Kadın telefona sarılmış, âdeta bağırıyordu:

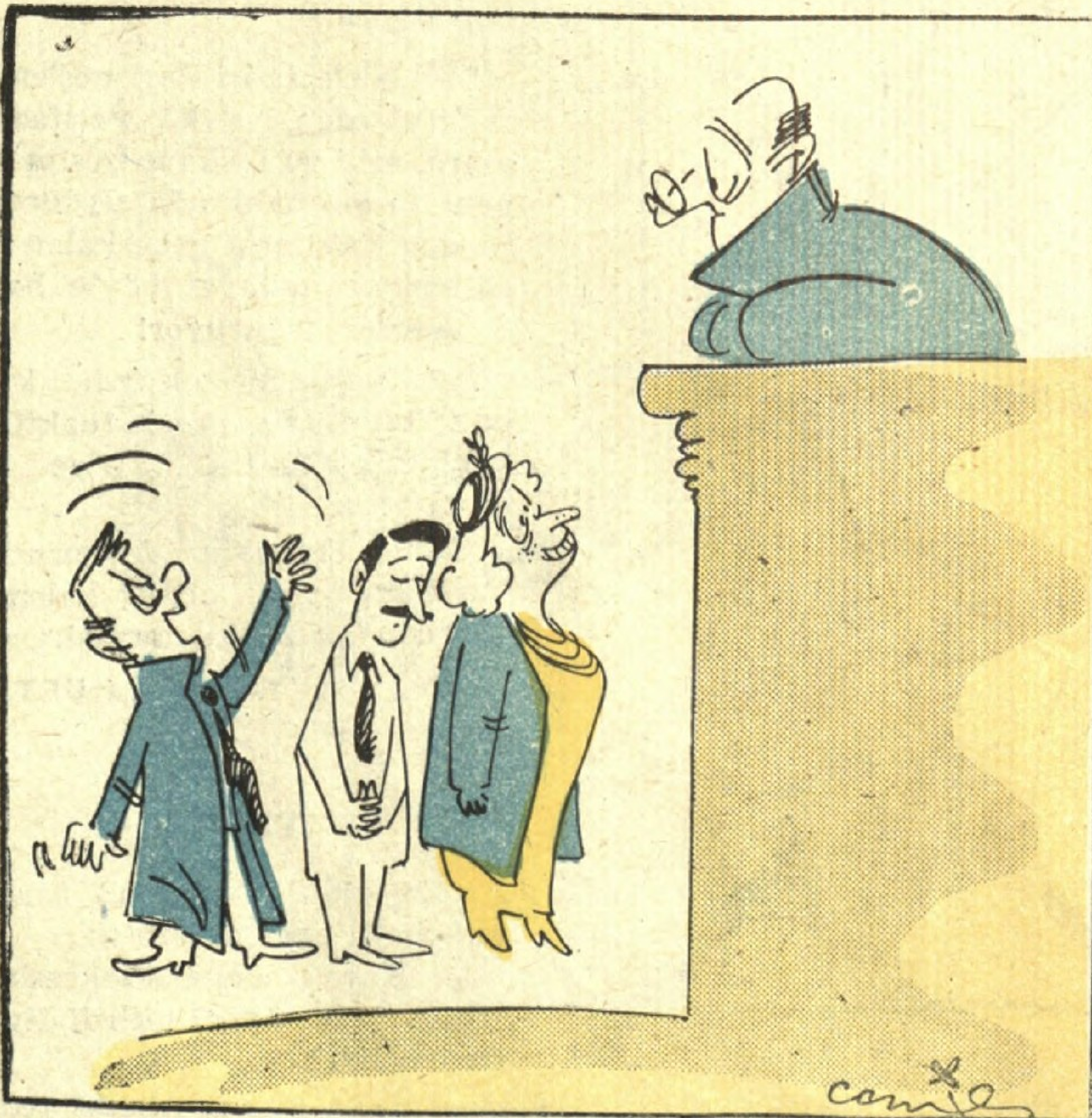
— Bu ne iştir canım... Bu üçüncüdür ki sizden bir kutu fondan istiyorum, hâlâ göndermediniz...

Şekercinin sesi sakindi:

— Merak buyurmayın efendim, üçünü birden yollarız...

KADIN KAÇIRANLARIN CEZALARI ARTTIRILDI (Gazeteler)

Avukat — Bu adamcağıza hâlâ ceza verecek misiniz hâkim bey?..

Aşk İmtihanı

Okulların imtihanı bitti. Şimdi bütün öğrenciler, uzun bir tatile kavuşmanın keyfi içinde, çantalarını bir yana, kasketlerini öte yana fırlatıp kırlara, deniz kenarlarına koşuyorlar. Hele Üniversite mezunları! diyeceksiniz. Onlar için artık hiç bir imtihan kalmadı, değil mi? Hayır, en büyüğü kaldı: Aşk imtihanı! Beğendikleri kıza kendilerini beğendirmek için aşağıki derslerden imtihan verecekler. Onlara kolaylık olsun diye, bu derslerin müfredat programını hulâsa halinde neşrediyoruz :

Astronomi

En meşhur sinema yıldızları hangileridir? — Sevgili hangilerinden hoşlanır? — Bunların her biri kaç defa evlenip boşanmıştır? — Nasıl giyinir, nasıl yer içer, nasıl sevişir? Kaç yaşındadır, kaç yaşında görünür, kaç yaşında olduğunu söyler?

Edebiyat

Sevgiliye aşk mektubu yazarken hangi orijinal kelimelerle hitap etmelidir? — Meşhur adamların aşk mektuplarından hangi cümleler ve nasıl çaktırmadan alınmalıdır? — Aşk mektubu kaç satır olmalı ve ayda kaç defa yazılmalıdır? — Üslûpta samimî görünmenin yolları nedir?

Kimya

Sevgilinin dudaklarına en çok yakışan ruj hangisidir — Şimik hazırlanma tertibi ve terkibi nedir? — Sevgili hangi lâvantadan hoşlanır? — Bu kokuyu hangi fabrika nasıl hazırlar? — Sevgilinin tırnak cilâsı hakkında bilinmesi lâzım gelen şeyler nelerdir? — Sevgilinin koltuk altı ve ayakları terlerse ona tavsiye edilecek pudra hangisidir?

Sosyoloji

Sevgili hangi sosyal çerçevelerde yetişmiştir? — Onu şeytana uymaktan korumak için hangi sosyetelerden uzak tutmak lâzımdır?

Fizik

Sevgilinin elektriklendiği anlar hangileridir? — O zaman ne yapmalıdır— — Sevgilinin gözlerindeki aşk ziyasının sürati nedir? — Aşkın atom bombası nasıl hazırlanır? — Aşk elektronu nedir? — Sevgilinin vücudundan, yayılan radyasyonlar hakkında neler bilmek lâzımdır? — Aşkın borometresi nasıl olur?

Matematik

Sevgilinin giyim, gezme, mutfak masrafları arasındaki orantı nisbet) nedir? — Sevgi günün her dakikasında kaça mal olur? — Yaşının, kilosunun, boyunun toplamı saçlardaki tel sayısından ne kadar fazla veya eksiktir? — Bir sene içinde söylediği doğru sözler, yalanlarının kaç yüz veya kaç binde biridir?

Psikoloji

Aşkın piskandlizi nedir? — Sevgilinin şuur altına nasıl girilir? — Sevgilinin iç çekişi, yutkunuşu, dizlerini birbirine vuruşu, ayaklarını sallayışı, ellerinin parmaklarını çıtlatması, yan bakışı ve gözlerinin çeşit çeşit hareketleri ne mânalara gelir? — Sevgili öfkesini veya nefretini gizlediği zaman fizyonomisi ne şekil alır? — Sevgilinin kızarması nerelerde neler ifade eder? — Sevgili senede kaç mantıkla konuşur? — Onun üzerinde en tesirli telkin vasıtaları nelerdir? — Sevgili nelere güler, nelere kızar, nelere sevinir ve nelere ağlar?

Diyoloji

Aşkın kromozonlar üzerine tesiri nelerdir? — Sevgiliniz hangi kan grupuna dahildir? — Onunla kanınızın kaynaşması için ne yapmalısınız?

Fizyolojik

Aşkın en hararetli anlarında sevgilinin kalbi dakikada kaç defa vurur? — Arzunun fizyolijik belirtileri nelerdir? — Vücudün hangi noktalarında arzuyu uyandıran gizli düğmeler vardır? — Sevgilinin gözlerindeki parıltı günün hangi saatlerinde bir davettir? — Sevgilinin vücut yapısı hakkında bilinmesi lâzım gelen şeyler.,

Dünya Karikatürleri

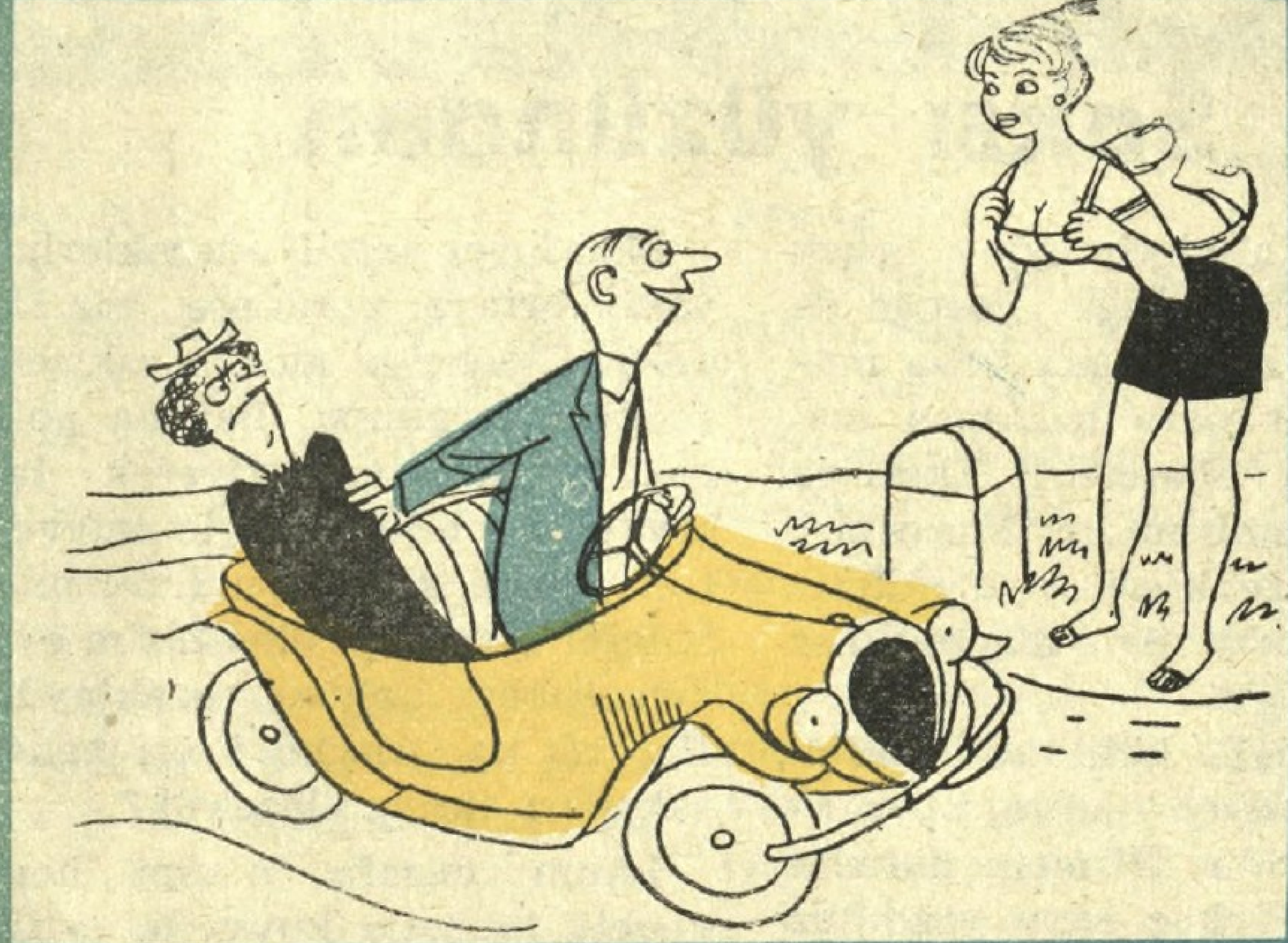

— Ne?.. Postacıyla ha?..

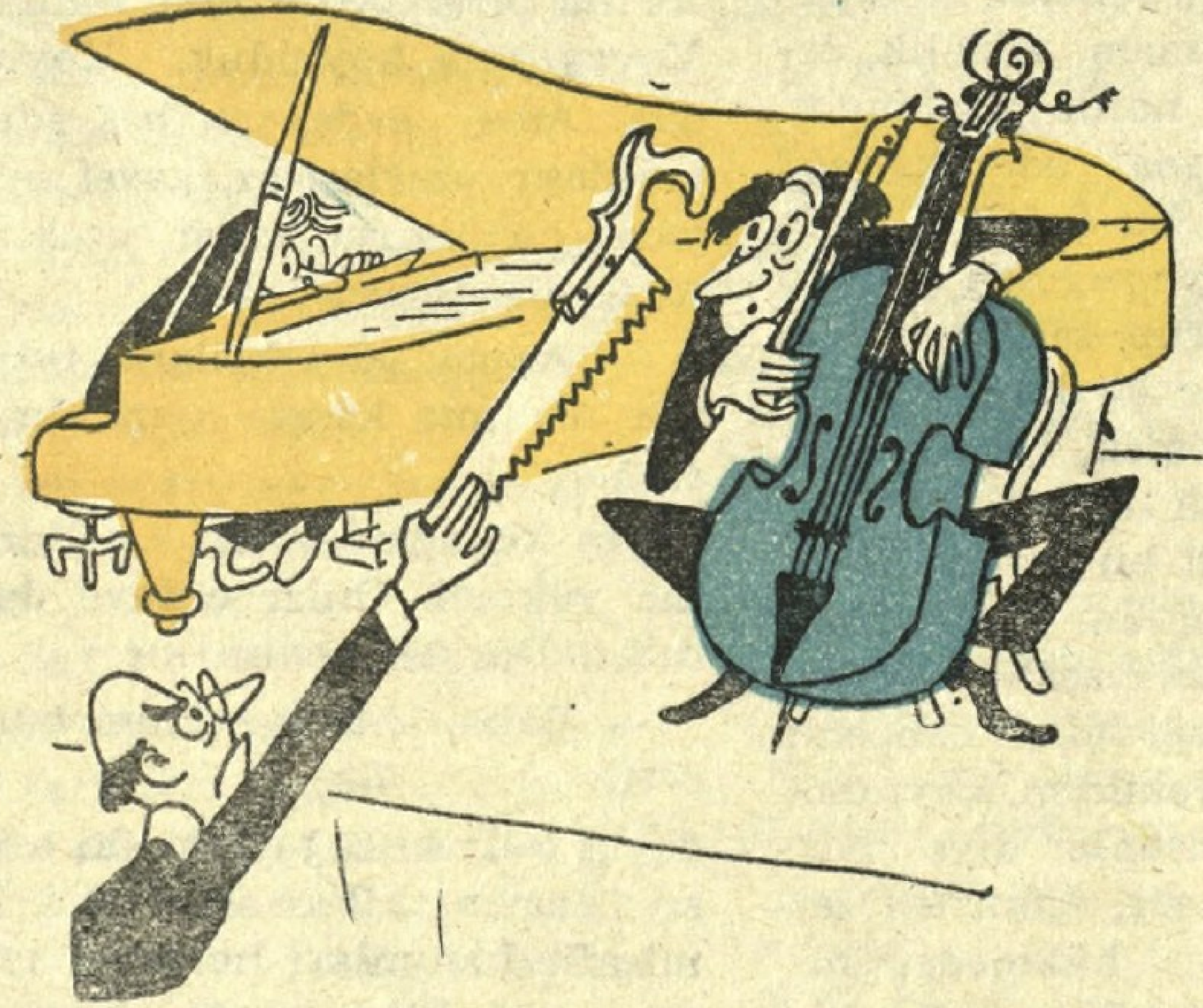
— Düşün kocacığım: tanışmamızı, sevişmemizi, hattâ evlenmemizi ona borçlu değil miyiz?..

— İl Travaso —

— Buyurun... Memnuniyetle... Aramıza ferah ferah sığarsınız!..

— Fou Rire —

Musiki münekkidi!..

— Svebelspalter —

— Nasıl, yeni kravatım?.. Amerikadan geldi!..

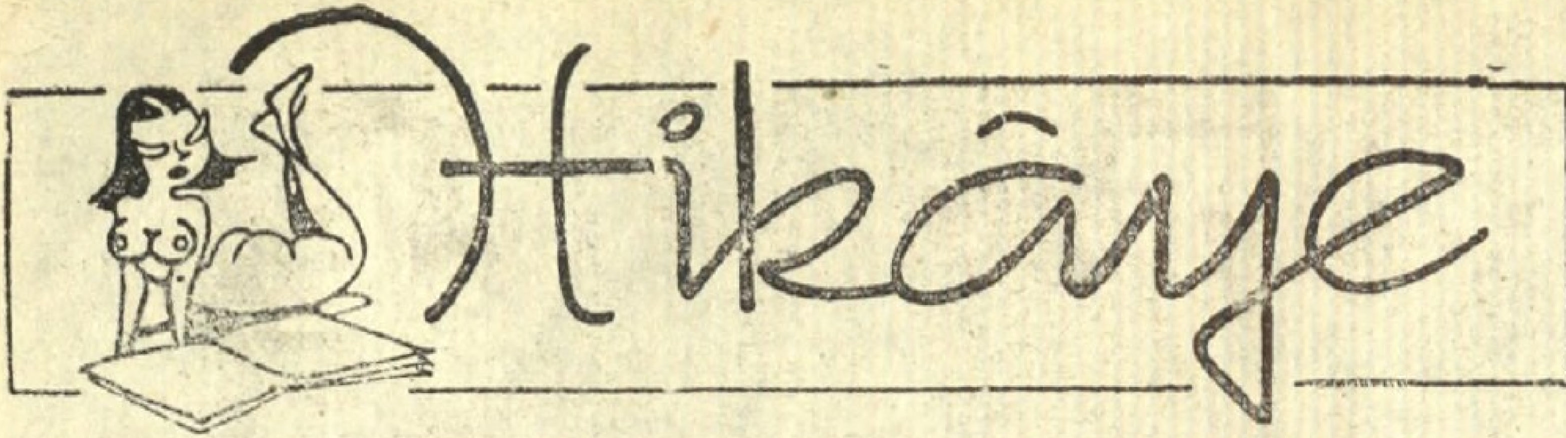
— Pourquoi Pas —

— Müdür bey hiç zarfımız kalmadı!..

— Fou Rire —

295

Saksı yüzünden

Bizim ailelerimizde erkek kısmı, hele çoluğa çocuğa da karışınca, artık basit veya mürekkep bir para kazanma makinesinden ibarettir. Ekseriya bu adam canlı mıdır? Yaşar mı? Birtakım zevkleri veya nefretleri var mıdır? diye düşünülmez bile.

Beni böyle kötü kötü tefelsüle sürükliyen hâdise, bir saksı meselesidir. Bilmem hatırlar mısınız? Birkaç kere yazdığım gibi, pazarları evden çıkmak âdetim değildir. Para makinesinin haftada altı gün çalışması, hele kalabalık ailelerde, bugünkü geçim endekslerine göre, yetmez. Yedinci gün bilhassa ve daha rahat çalışılır. Ben de öyle yaparım. Bu sebeple de misafirden hoşlanmam. Aksilik, talihsizlik, bizi nerde olsa bulur. Pazarları istisna edecek değil ya? Netekim, bu defa da öyle oldu ve herşeye rağmen çoluklu çocuklu bir grup, sabahtan damladı. Çocuklar da küçük. Küçük çocuk demek, büyük dert, büyük gürültü demektir. Erbabı bilir. Tabiî bu şartlar altında bizim program altüst oldu. Kadere rızadan başka elden bir şey gelmiyeceği için, bahçenin bir köşesine çekildim, boynumu büktüm, defolsunlar diye bekledmi. Şimdi siz, içinizden terbiyesizliğime hükmedersiniz. Yabani herif dersiniz, seni adam yerine koymuşlar da ziyaretine gelmişler. Gelenlerden defolsunlar diye bahsedilir mi? Halbuki, herkes, pek sevdikleri hariç, münasebetsiz ziyaretçiler hakkında böyle, hattâ daha ağır kelimelerle düşünür ama, benden başkası fikrini açıkça söylemez.

Misafirler teşrif edeceklerine yakın ortaya, nerdense bir lâf çıktı: Çiçekçiye gidilip saksılar doldurtulacakmış. Başıma gelecekleri yüreğim titriyerek tasavvur edebildiğim için kuvvetim yettiği kadar bu fikre muhalefet ettim. Çiçekçi bizim evden onbeş dakika uzaktaydı. Pazardı da. Akşam üzeri hangi saksıları taşıyabilecektik?

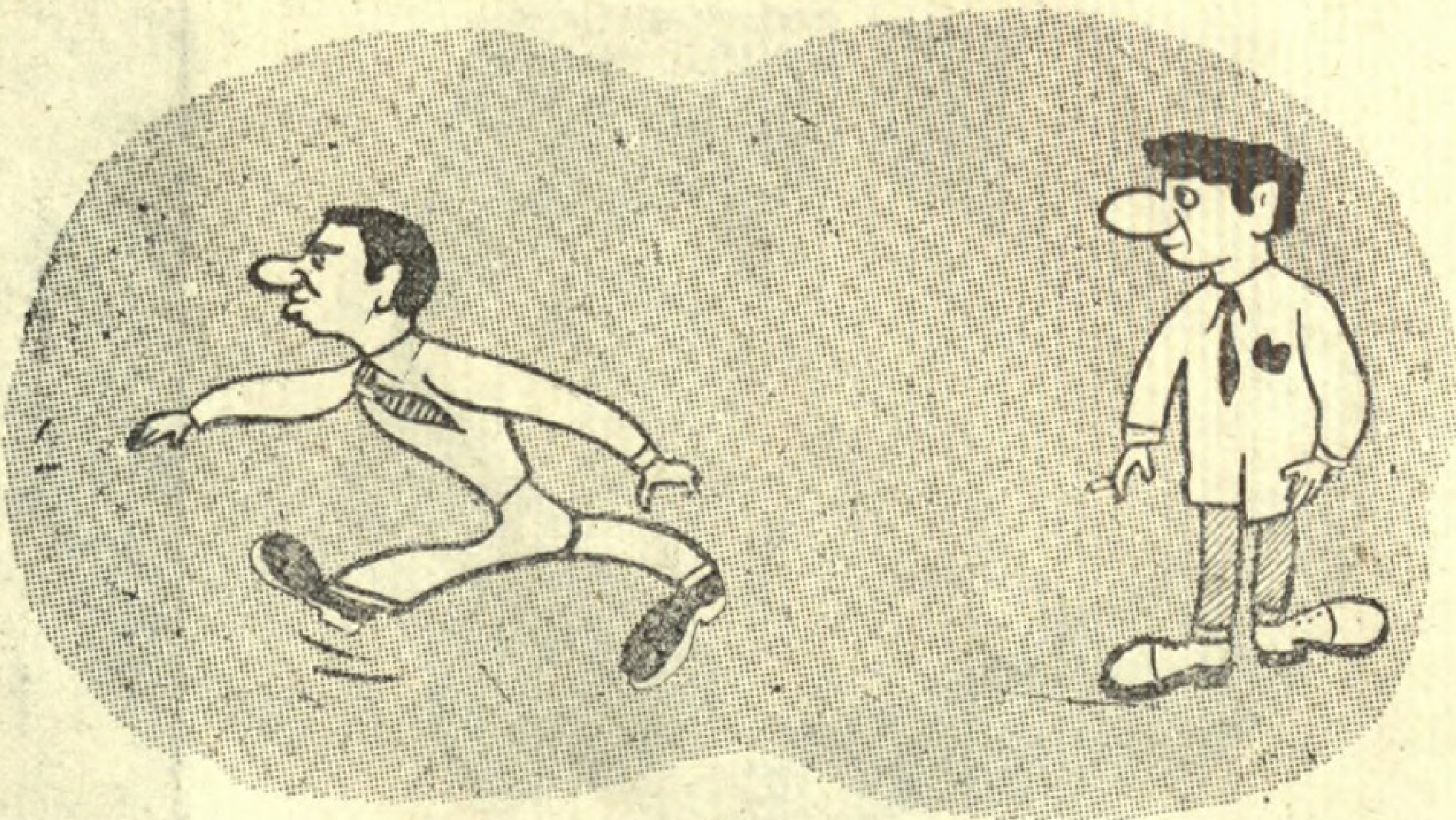
Lâkin misafir hanım hem gençti, hem de kuvvetli. «Biz taşırız» dediler. Çocuklar da kafileye katıldı. Bir müddet araba bekledik. Hiçbir şey geçmeyince sözde kalan proje gerçekleşti. Ben hiç o tarafa yanaşmadığımdan üç hanım, beşer altışar saksıyı yüklendiler. Çocuklar da birer ikişer tane aldılar. Yavaş yola koyulduk. Koyulduk. Ama, evden on beş adım uzaklaşır uzaklaşmaz, gayet muteber bir komşu hanım uzaktan sökünetti. Bizimki:

— Aman, şu saksıları tutuver, hanıma karşı ayıp olmasın!

deyip kucağındakileri kollarıma yükledi. Onlar çeneye daldılar. Derken benim kız:

— Baba, ben yoruldum bundan...

deyip o da kucağındaki iki saksıyı anasınınkilere ilâve etti. E, misafir hanımları herkesin için de hammallık etmeğe bırakacak değildim ya. İster istemez, nezaket gösterdim, saksılarını bana devretmelerini teklif ettim. Hazır taraflarıymış utanmazların. Sanki bu işi ortaya ben atmışım gibi, kucağımda iç içe geçmiş muazzam dondurma külâhlarını andıran bir yığın peyda oldu Bir müddet daha

— Hayrola nereye koşuyorsun böyle?..

— Aman, lâfa tutma, bizim kıza biri izdivaç teklif etmiş caymadan yetişeyim!..

REKLÂM VE REKLÂMCI!..

bu perişan vaziyette yürüdük. Sayfiye yeridir, böyle şeyler olağandır diye pek aldırmıyordum ama, yorgunluğunu ne yapalım? Ter burnumdan sızıyordu.

Garip kuşun yuvasını Allah yapar derler. Ne kadar doğru... Tam o sırada yanımızda bir otomobil durdu. Müsteşarın hanımı kullanıyor arabayı. Bizimkileri görünce: «Ne tarafa» diye sordu? «Hadi gelin ben sizi bırakayım» dedi. Ama, araba zaten küçük. Çoluk çocuk içeri doldular. Saksılarla ben açıkta kaldım. Onlar gittiler. Ben de yola devam ettim. Ama, galiba artık sesli ve sazlı sövüyor olmalıydım. Gelen geçenin garip garip dönüp yüzüme bakmalarından bu neticeyi çıkardım.

Çiçekçinin bahçesine gelince okadar bunalmıştım ki, hiddetimden kollarımı yana bırakınca bütün saksılar yere... Tuzla buz... Ayni zamanda da bir feryad.

Dönüp baktım: Yanımda gayet güzel bir kız gördüm ama, yazlığa gelenlerden olacak:

— Vah vah, dedi, ben sebep oldum... Yazık... Hepsi kırıldı... Kimbilir hanımınız nekadar kızacak...

Neden «Ben sebep oldum» dediğini anlamıyacaktım. Lâkin halinde öyle övüngen bir ifade vardı ki, hemen anladım ve boşlamadım:

— Ne ziyanı var efendim? dedim, insan sizin gibi bir güzeli görünce, kendini unutuyor. Değil saksı, kollarımda gayet nâdir bir kristal takımı da olsa, yine güzelliğiniz karşısında hayretten düşürürdüm...

— Aman, ne diyorsunuz rica ederim...

Bir genç kız: «Yapmayın, ne diyorsunuz, görürler» filân dedi mi, hesabı tamamdır.

— Ama, dedim, siz ne biliyorsunuz evli olduğumu?

— A, ben sizi tanıyorum...

— Demek eski ahpabız. Ne kadar memnun oldum bilseniz. Bari şu çamların altında biraz dinlenelim, yârenlik ederiz...

Reddetmedi. Sohbeti ilerlettik. Vakit geçti. Ortalık iyice kararmıştı. Kurt, her zaman dumanlı havayı sevmez ya, bazan karanlıktan da hoşlanır...

Eve döndüğüm zaman bizimkiler henüz gelmiş.

— Nerelerdeydiniz? diye sordum.

— Hiç, otomobille gezdirdiler bizi... Sen bâri iyi bir çiçek bulabildin mi?

— Sorma... Nefis bir şey gördüm. Mis gibi kokusu var. Rengi de pek tatlı...

— Saksıları bırakaydın da, sonra göndereydiler bâri. Gün aldın mı çiçekçiden?

— Merak etme, dedim hanıma, gün de aldım, söz de aldım. Saksı taşımak belâ, ama bereket sonunda iyi çiçekler açıyor...

ŞEYTAN

KEMİKSİZ AYŞE

EDEBÎ ROMAN : 9

Nazmi bey durdu. Her müşkül vaziyete bir çare bulmağa alışmış pratik adamların çatık kaşlariyle düşündü.

— Peki, dedi, benim resmimi yapar mısınız?

Güldüm:

— O olur, dedim.

— Bu gece yapar mısınız?

— Olabilir. Üçümüz de yaparız. Hangisini beğenirseniz onu alırsınız.

— Hayır, ben üçünü de alacağım.

— Üç resmi ne yapacaksınız?

— Sana ne yahu!.. Benim işime karışma dedim ya, sana.

— Peki ama, merak ediyorum.

— Üç resmin birini salona asacağım, birini yemek odasına, ötekini de mutfağa...

Gülmekten kendimi alamadım:

— Banyoya, kömürlüğe, yatak odasına da birer tane ister.

Nazmi bey kolumdan tuttu ve beni çekti:

— Haydi, yürü, dedi, gidelim. Onları alıp gelelim. Karınlarını doyursunlar. Resimlerin parasına mahsup ederiz .

Artık itiraz saçma idi. Beraber yürüdük. Yolda Nazmi bey teklifine daha ciddiyet süsü vererek sordu:

— Kaça yapıyorsunuz portreleri?

— Yirmi beş lira kadar bir şey verirseniz olur.

Durdu ve bağırdı:

— Deli misin oğlum sen? Yirmi beş liraya portre olur mu? Siz galiba bunun için aç kalıyorsunuz.

— Çok mu? On beşe de yaparız.

— Çok değil, hırpani, az, az... Ben geçen gün Beyoğlundan bir küçük manzara aldım, tam 150 liraya... Siz oturup benim resmimi yapacaksınız. 25 kâğıt nedir ki... Üç resime yüzer lira veririm. Ona da karışamazsın ya.

— Resimler iyi olursa peki.

Bizim odaya girdiğimiz zaman, Ayşe divana uzanmış, yatıyordu. Necdet ayakta, kuru bir ekmek kabuğu kemiriyordu. Faik koltuğa uzanmış, hareketsiz oturuyordu.

Biz içeriye girince Ayşe doğrulup oturdu. Necdet ekmek kabuğunu hemen pantalonunun cebine soktu. Faik ayağa kalktı.

Nazmi bey sağ elini havada sallıyarak hepsine ahbapça birer selâm çaktıktan sonra bağırdı:

— Yabancı değil. Ben her şeyi öğrendim. Size bu gece resmimi yaptırmağa geldim. Ondan evvel gazinoda oturup bir güzel keyfedeceğiz. Haydi... gelin.

Sonra Ayşeye döndü:

— Gücendim zannetme.

Beni göstererek ilâve etti:

— Anlatsın arkadaşın. Fakat evvelâ gazinoya gidelim.

Ben, bizimkilerin şaşkınlığını dağıtacak bir kaç kelime söyledim.

Hep birden gazinoya gittik.

Ben bir taraftan Nazmi beyle konuştuklarımızın hepsini onlara anlatırken garson da sofranın üstünü bir sürü mezelerle donatıyordu.

Hepimizin keyfi yerine gelmişti. Rakıları, biraları çekiyor, karnımızı doyuruyor, kahkaları atıyorduk. Hele portrelerden birini Nazmi beyin mutfağına asmağa karar vermesi Necdet ve Faiki katıltıyordu.

Nazmi bey bağırdı:

— Durun, dedi, gülmeyin, sebebini söliyeyim, benim bir aşçı kızım vardır, bana âşıktır. Resmimi her zaman karşısında görmek ister.

Bir saat kadar oturduktan sonra hep beraber odaya geldik. Nazmi beye poz vermeden evvel tuvalleri ve boyaları hazırladık.. Ayşe hayret ve merak içindeydi.

— Bu gece bitmez bu resim! diyordu.

Çare yok, Nazmi beye poz verdirdikten sonra paletlere ve fırçalara sarıldık. Resime başladık. Hepimizde bir piyasa melekesi ve pişkinliği olduğu için, saf yürekli modelimizin istediği boyalı fotoğraf gibi resmi bir iki saatte yapabilirdik.

Fakat, beş dakika geçti geçmedi, Nazmi bey sabırsızlandı:

— Ben böyle hep kazık gibi oturacak mıyım? diye sordu.

— Hayır, dedim, konuşabilirsin ama, fazla sallanma.

— Sigara içsem olur mu?

— Şimdi olmaz. Hele bir senin iskeletini şuraya oturtalım, iş boyalara gelince içersin. Biraz sabret.

Nazmi bey başını hayretle kaldırdı.

İskeletimi nereye oturtacaksınız? dedi, derimi mi yüzeceksiniz?

Necdet bağırdı:

— Sallanma, Nazmi bey...

Ayşe gülmekten katılıyordu.

Nazmı bey de bağırdı:

— Kolit resim istemem ha!... Ayna gibi resim isterim.

Necdet cevap verdi:

— Ayna gibi resim yapacağız. Sabahları ona bakıp traş olacaksın, kravatını bağlıyacaksın.

Nazmi bey güldü:

— Ne hazır cevap serserilersiniz be... Sevdim sizi.

Faik mırıldandı:

— Sağ ol, biz de seni sevdik.

Allahtan, Nazmi beyin yüzü karakteristikti. Saçlar, kuzguni siyah, kaşları kalın, gözleri iri, fakat içkiden kızarmış, göz kapakları alkoliklere mahsus bir şekilde kabarmış, tombul ve esmer yanakları penbe çenesi yuvarlak.

Hepimiz rahat ve süratli çalışıyorduk. Bir gayret etsek resmi yarım saatte bitecekti. Çünkü Nazmi bey bizden benzetmek gibi en kolay şeyi istiyordu.

Fakat çenesi durmaz, söyleniyor :

— Çok yedim. Dolmalar kursağıma oturdu. Ayşe, kızım! Gel şu mide çukuruma biraz bastır!

Ayşe, kahkahalarla gülmeğe devam ediyor:

— Olur, olur, diyordu, hele şu resimler bitsin de ben sana masaj yaparım.

— Sen masaj da mı bilirsin?

— Çok güzel yaparım. Bayılırsın.

Nazmi bey gevrek sesiyle:

— Hey Allah!. diyordu, ne kum panyaya çattık be... Hepsinin on parmağında on marifet!.

Sonra birdenbire sıçradı:

— Ha!.. dedi, ben sana masaj yaptırmam.

— Neden tontonum?

— Altın saatimi çekersin.

Ayşe iki elini de havada sallıyarak:

— Aman.. dedi, ben senin o kocaman, nal gibi saatini ne yapayım? Aşçı saatı o.

Nazmi bey zıpladı, yeleğinin cebinden iri altın saatini bir çeki̇ çıkararak:

— Affetmişsin sen, dedi, neresi aşçı saatı bunun ?24 ayardır. Bunu alacak babayiğit aşçıyı göster bana bakayım. Şimdi sokağa atsam bin beş yüz kâğıt!

— Senin olsun!

Necdet bağırdı:

— Sallanma Nazmi bey!

Nazmi bey kendini topladı:

— Ne yapayım evlât, dedi, bu Ayşe beni gıdıklıyor.

Ayşe bağırdı:

— Sus ayol, iftira etme. Ben uzaktayım.

— Uzaktasın ama elin uzun.

— Ne iftira!

— Ruhumu gıdıklıyorsun sen, ruhumu...

Ayşe kahkahaları arasında sordu :

— Senin ruhun var mı?

— Var ya...

— Nerede?

— Cüzdanımın içinde.

— Mide çukurunda olmasın! Dolmaların yanında...

Nazmi bey yine dayanamadı, sallanarak cevap verdi:

— Gel de ara, o civarda bir yerdedir.

Bu sefer de ben seslendim :

— Sallanma, hazret!

— Bu kız bırakıyor mu ki?

Faik homurdanır gibi:

— Sen o kızı bıraksan daha iyi olur, dedi.

Bu ihtar güzel bir şey değildi. Nazmi beyin hoşça şakalarına fena mâna veren Faikin kıskançlığı tutmuştu. Necdet bunu anladı ve sordu:

— Ne oluyorsun be Faik? Şakadan anlamaz mısın sen?

Ben de Necdeti destekledim:

— Sahi yahu, dedim, çiğlik etme!

Faik sustu. Fakat Nazmi bey de susmuştu. Herhalde canı sıkıldı adamcağızın. Ben gönlünü almak için:

— Konuşunuz Nazmi bey, dedim, daha neşeli çalışıyoruz.

Fakat adamcağız hiç sesini çıkarmadı. Susmakta ısrar ediyordu. Onun gönlünü almağa karar veren Ayşe, ağır ağır ona yaklaştı, eğildi, şap diye onu yanağından öptü.

(Devam edecek)

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

Köpek — Böyle her gördüğü dişinin elini yalayan erkeklerden hiç hoşlanmam...

— Paurqui Pas —

Bekçi — Efendi, müzede sigara içilmez!.

— Lilliput —

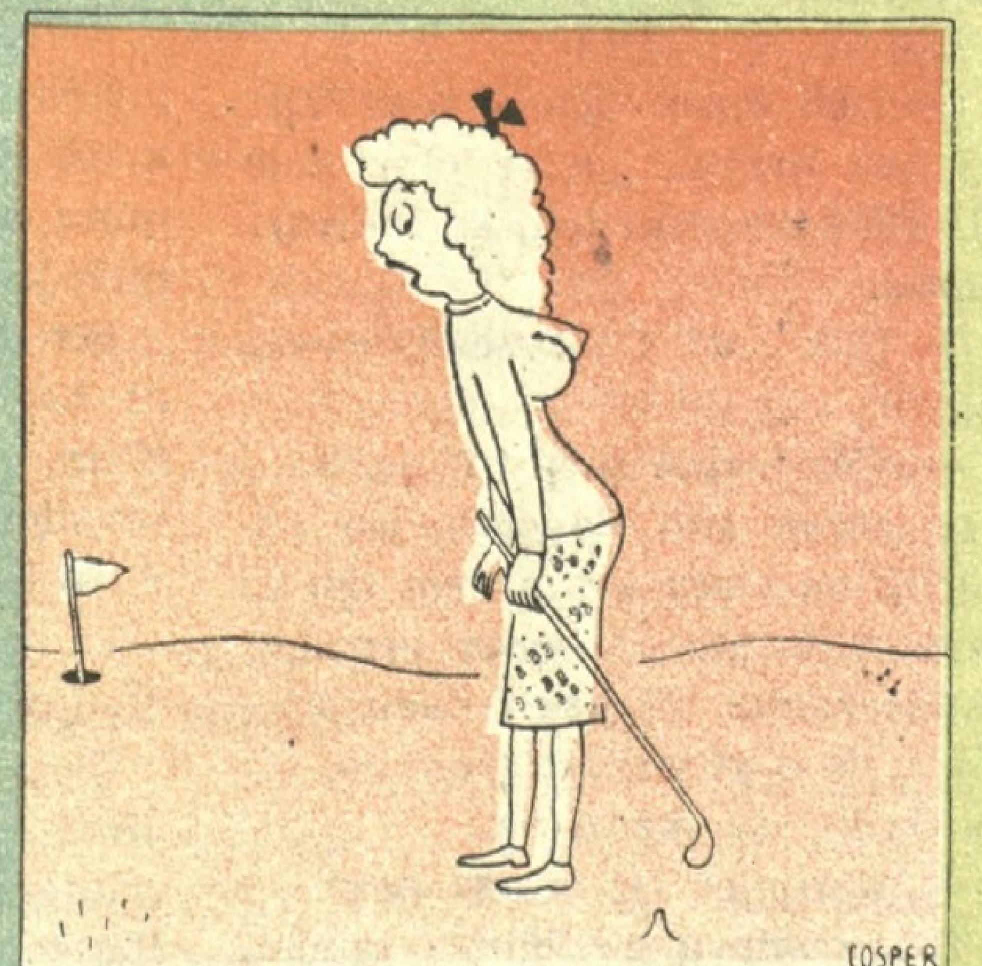
TAŞ DEVRİNDE :

— Kimden geldi o mektup?

— Le Rire —

YAZISIZ

298

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları

Sür'at ⁎ Konfor ⁎ Leziz yemek bakımından

En müşkilpesent yolcuları dahi memnun eder.

Her hafta

Akdenizin bütün limanlarına muntazaman seferler..

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

□

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

Fazla tafsilât için 444 Şube ve Ajansımız emrinizdedir.

PLAJ

Karikatürleri

16 Sahife

★

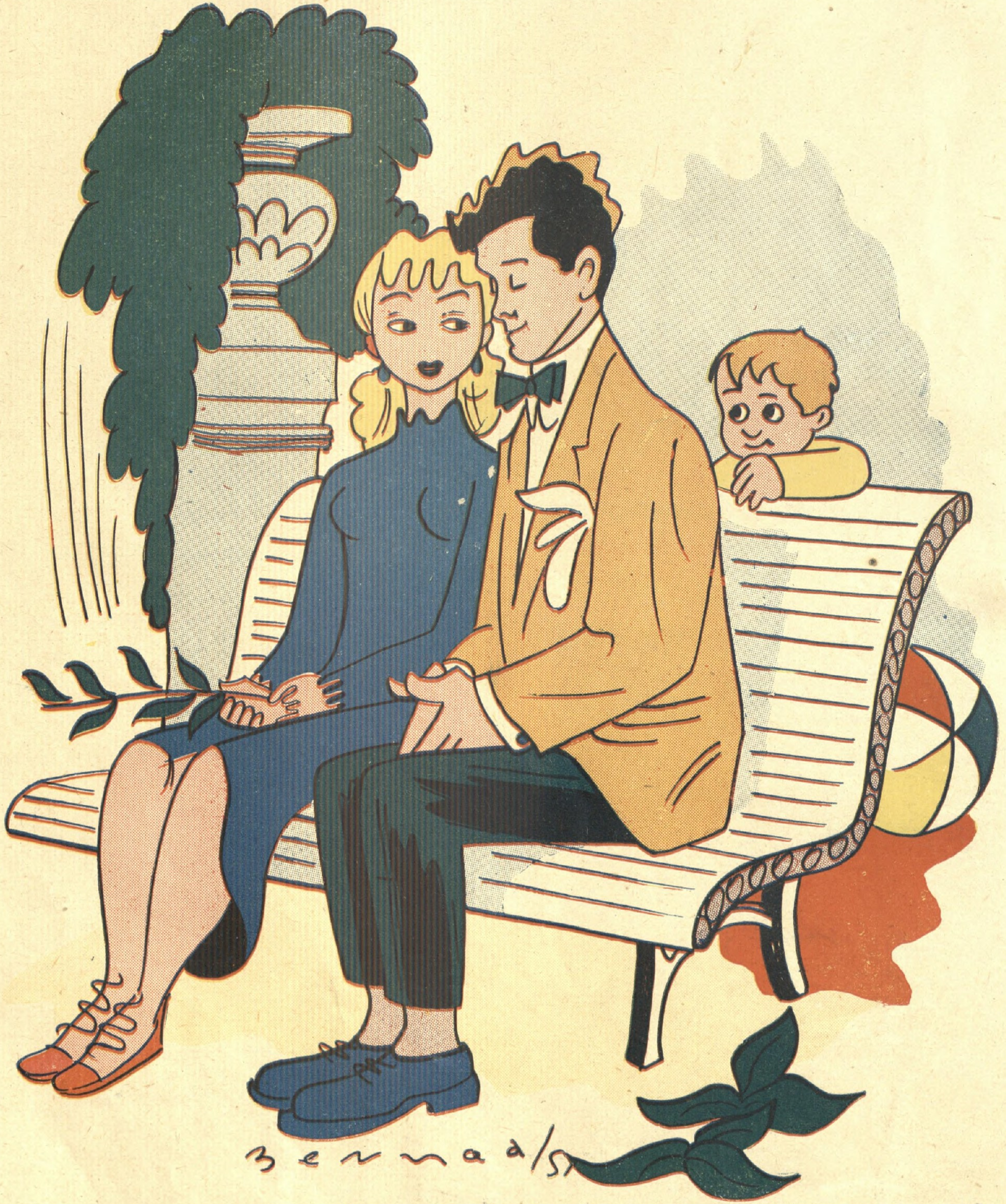
Baştanbaşa 4 renkli

ve parasız !..

AKBABA

Gelecek sayısı ile beraber sevgili okuyucularına hediye edecektir !..

Akbaba

— Yavrum, gidip arkadaşlarınla oynasana...
— İstemem... Burada daha çok eğleniyorum!...

13 Temmuz 1953

300